

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 43^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΡΙΤΙΑΚΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2002 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 122

Όταν πέφτει η νύχτα. Όταν αρχίσουν σιγά-σιγά να αποχωρούν οι εκ-
πρόσωποι όλων των φυλών του σινεμά που συγκεντρώθηκαν εδώ για έ-
να ακόμη φεστιβάλ και οι ταινίες που είδες ή έχασες να πετούν πάλι μακριά σαν ταξιδιάρικα που-
λιά, καταλαβαίνεις τη διαφορά. Τη διαφορά της δικής σου εμπειρίας αυτών των ημερών σε σχέ-
ση με τους υπόλοιπους του «έξω» κόσμου. Νιώθεις κάπως σαν να έζησες, για λίγο ή αρκετά, σ'
αυτήν τη μαγική χώρα του σινεμά, του παγκόσμιου σινεμά. Μια χώρα δίχως σύνορα που έχει τη δι-
κή της οικουμενική γλώσσα, τη δική της ιστορία με τους προγόνους και επιγόνους της, τη δική της μυ-
θολογία με τις ιστορίες και τους ήρωές της, τα δικά της δόγματα, αντι-δόγματα και αιρέσεις, τη δική της
τεχνολογία σε εξέλιξη και το δικό της πολιτισμό με τα ορόσημά του, τις δικές της φυλές. Τόποι συνάντησης των νο-
μάδων αυτών των φυλών είναι τα φεστιβάλ, όπως κι αυτό, που άλλοι φέρνουν το τελευταίο τους έργο για να κριθούν
κι άλλοι προηγούμενα έργα τους για να τιμηθούν. Και όπου, καθώς συνυπάρχουν για λίγο, τους δίνεται η ευκαιρία
να ανακαλύψουν οι μεν τους δε, μαζί με το κοινό τους. Μέσα από μια ειδική οργάνωση προγραμμάτων και μια ιδιαί-
τερη ατμόσφαιρα όπου απόλυτη προτεραιότητα έχουν οι προβαλλόμενες ταινίες και οι παρόντες, τουλάχιστον, συντε-
λεστές τους. Κάνοντας συμμετοχο και το θεατή σε μια εμπειρία που είναι προφανές ότι δεν του προσφέρεται να τη ζή-
σει, όσο φανατικός σινεφίλ κι αν είναι, βλέποντας ταινίες στην ιδιωτική του οθόνη ή και έξω στις αίθουσες εμπορικής
διανομής. Όποιος συμμετείχε πραγματικά (και) σ' αυτό το Φεστιβάλ, καταλαβαίνει τη διαφορά. Άντε και του χρόνου.

του Σωτήρη Ζήκου

ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

«Είναι το καλύτερο φεστιβάλ που έχω επισκεφτεί,
πά τις Κάνες. Μου αρέσει που υπάρχει τόσο
γάλος συνωστισμός από σινεφίλ, το πάθος των
ανθρώπων που δουλεύουν σε αυτό, η ατμόσφαιρα και
αίθουσες, κάτι που δεν συμβαίνει
όλα τα φεστιβάλ.»

Κριστιάν Μούνγκιου, σκηνοθέτης της ταινίας *Δύση*

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

- 4** Ο Παρόδεισος είναι μακριά του Todd Haynes με την Julianne Moore
η ταινία λήξης του 43ου Φεστιβάλ, σήμερα στις 21:00 στο OLYMPION
- 5** Ο Jean-Pierre Sinapi και ο Carlos Reygadas μιλούν για τις ταινίες
τους και τη λογοτεχνία
- 6** Η Ταρανέ, η Μπόζκα, η Έβι και τα άλλα κορίτσια στους Νέους Ορίζο-
ντες και η 18χρονη Pejah Ahangarani από το Ιράν
- 7** Η μαμά της Pejah Ahangarani, Manijeh Hekmat, μιλά για την ταινία
της *Γυναικείες φυλακές*
- 9** Ο Χάρης Παπαδόπουλος, πρόεδρος της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθε-
τών, ορολογεί λύσεις στα προβλήματά τους

- 10** Η Λάγια Γιούργου, σκηνοθέτης και ο Πλάτων Ανδριτσόκης,
μουσικός μιλούν για την ταινία *Αύριο θάνει αργά*
- 11** Ο ηθοποιός Αλέξης Γεωργιάδης επιμένει ότι θέλει κάποτε να
σκηνοθετήσει στον κινηματογράφο
- 13** Έξι μονιλοφορεμένες Ιρανές αποφεύγουν να μιλήσουν για
τη θέση της γυναίκας στον ιρανικό κινηματογράφο
- 15** *Λιουμπλιάνα* από τη Σλοβενία και *Μοίρα* από την Τουρκία
και τέλος στις προβολές από τα Βαλκάνια
- 17** Φαντασία και πραγματικότητα από τον Tsang Tso-chi, σκη-
νοθέτη της ταινίας *Οι καλύτεροι καιροί* και *Blue*

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερόλογο,

Γρηγορίου Νεοκαισαρείας σήμερα. Λατρεύω τους φυλακισμένους της TIBI. Το Πολυτεχνείο ζει;

• Σε λιγάκι θα έχουν όλα τελειώσει, πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός... Πράγματι, σκέτη αστραπή είναι ο άτιμος. Δεν μπορούμε να ζούμε πάντα σε ένα φεστιβάλ; Μπορώ να τυλίξω ένα κομμάτι και να το πάρω σπίτι μου; Pleaaaaaaase!

• Αποκορύφωμα, ασφυξία, διήμερος οργασμός. Πλεόν δεν έχει νόημα σε ποια ταινία θέλεις να πας, αλλά πού έχουν μείνει εισιτήρια. Πόσα δίνεις; Πόσα θες; Είναι ανοιξιάτικος ο καιρός (είδατε τι κάνει η ραδιενέργεια, οι εξατμίσεις, τα φουγάρα και τα σπρέι μαλλιών;), είναι η χαλαρή διάθεση του «δεν δουλεύουμε», είναι λίγο και οι τύψεις για όσους είδαν λιγότερες από είκοσι ταινίες και πρέπει να συμπληρώσουν... ε, με όλα αυτά πώς να μη γεμίσουν οι αίθουσες;

• Δεν αναρωτιέστε τι έγινε στο Φασμπίντερ; Περίπου διακόσιοι ήταν οι τολμηροί που αποφάσισαν να ξεκινήσουν με αισιοδοξία τον τρομαχτικό μαροκάβιο. Λίγοι την έκμαν διακριτικά με ελαφρά περικοπές, αλλά οι περισσότεροι με πείσμα, υπομονή κι ενδιαφέρον (βεβαίως, βεβαίως) έμειναν μέχρι τα χαράματα. Και αν κάποιος ροχάλιζε για καμιά ωρίτσα, δεν πειράζει. Πολλές φορές ακόμα και η ύψιστη τέχνη δεν είναι αρκετή για να καταπολεμήσει το ολοκληρωτικό «κάνω ό,τι μου γουστάρει» ένστιχο της νύχτας. Απλά λίγη ησυχία, παρακαλώ...

• *Numerique Erotique*, αυστηρώς ακατάλληλο. Αν αυτό δεν είναι πιασάρικος τίτλος, τότε ποιος είναι; Ερωτικά βιντεάκια με ψαφάρια τεχνολογία, οργασμική διάθεση και όποιος αντέξει. Όλα αυτά στο Μύλο για τους εραστές της νύχτας και της πρόκλησης. Πάντως έλειπαν οι ακρότητες.

• Μέσα στον καθένα μας φωλιάζει η τρέλα. Ο πρωταγωνιστής της γερμανικής ταινίας *Ο λευκός ήχος*, βάλθηκε να την αρπάξει και να τη βγάλει στην επιφάνεια. Στην ταινία υποδύεται το σχιζοφρενικό και να καταφέρει να μπει στο πετσί του ρόλου, απομονώθηκε από τα εγκαίνια για 2 εβδομάδες. Ούτε φίλοι ούτε κοπέλα ούτε οικογένεια ούτε

Πετζά: Κοίτα ρολόι, κοίτα βραχιόλι, κοίτα μενταγιόν στο γιακά. Το μαντήλι σε πειράζει; Αν θέλεις, να το βγάλω. Να το βγάλω;

travelling

Είμαστε όλες Ιρανές... θα φορέσουμε τα μαντήλια τους.

τίποτα. Αν αυτός δεν είναι ο πιο σύντομος δρόμος για την τρέλα, τότε ποιος είναι;

• Ιρανική επίθεση (έχουν ένα μεσογειακό χρώμα ή είναι απλώς η ιδέα μου;) χθες στην αποθήκη Γ. Έξι γυναίκες συντελεστές από το Ιράν (επομένως ο χρυσόφοινικιώτης Άμπας Κιαροστάμι απουσίαζε) συγκεντρώθηκαν για να μιλήσουν περί των γυναικών θεμάτων. Για την ακρίβεια το θέμα ήταν: η θέση της

Ταράνι: Στην επόμενη κολοβή της Ντόνα Κάρον (όχι DKNY!) θα φορεθούν αυτά τα μαντήλια σε όλα τα χρώματα, από όλες σας.

πως είναι ιδιαίτερα όμορφες, γλυκές και συμπαθητικές.

• Είναι αλήθεια πως όσες φορές βλέπω τις Ιρανές με τα μαντήλια στα μαλλιά, αναρωτιέμαι: Δεν τις ενοχλούν; Λες και διάβασαν τη σκέψη μου, απάντησαν αφοπλιστικά: «Μας ρωτούν συνεχώς, αν είναι δύσκολο να υποδυόμαστε ρόλους με τα μαντήλια. Όπως αρκετοί άντρες φορούν γραβάτες ή κουστούμι και μπορούν να υπο-

Μανιά: Βρε, σε όποια χρώματα κι αν τα φορέσετε και όπως κι αν τα φορέσετε, ριχτά, κλειστά, στριφογυριστά, αν δεν έχετε ιρανική ομορφιά... Τι τα θέλεις;

• Κάθε το φιλμ. Στην προβολή της ταινίας *Μια νέα ζωή* κι ενώ όλα κυλούσαν ομαλά (πέρα από την παράνοια και την εκκεντρικότητα του ιδιοκτήτη Γάλλου σκηνοθέτη) ξάφνου καφλαίστηκε το φιλμ, η προβολή σταμάτησε για λίγα λεπτά και τα φώτα άναψαν. Και καθώς ουδείς βγήκε να διευκρινίσει τι ακριβώς έγινε, πολλοί βρήκαν την ευκαιρία να φύ-

γουν είτε γιατί νόμιμα πως η ταινία τέλειωσε (είπαμε πως ήταν παλαβή, όχι όμως και τόσο) είτε επειδή βρήκαν την καλύτερη αφορμή... Α, κι επειδή είχα κάνει ένα λάθος τις προάλλες, διορθώνω πως τα σκυλιά δεν κατασπάραξαν γυναικά, αλλά άντρα. Έχω έναν καλικάντζαρο στο μυαλό μου και μασουλάει τα γρανάκια...

• Για όλους τους τραυματισμένους φεστιβαλικούς, που το σινεμά σημαίνει ζωή, που στεναχωριούνται θανάσιμα για το τι θα απογειωθεί τη Δευτέρα ή που καταριούνται την ώρα και τη στιγμή που έχασαν κάποια ταινία, οι προβολές στο Ολύμπιον θα συνεχιστούν μέχρι την Πέμπτη. Βέβαια δεν είναι ακριβώς το ίδιο αλλά... μπορούμε να προσποιηθούμε.

• Ο κόσμος απάντησε με θερμό χειροκρότημα και στις δύο προβολές της ταινίας του Νικολαΐδη *Ο χαμένος τα παίρνει όλα*. Ο Έλληνας σκηνοθέτης βρήκε το κοινό του, το άγγιξε και ελπίζει, όπως αστεϊεύτηκε, πως με τόσο κόπο που πήγε στις προβολές, να μείνουν και κάποιοι που θα το δουν όταν γίνει η διανομή. Λες τα κουρέλια, τόσα χρόνια μετά, να τραγουδάνε ακόμα;

• Κορίτσια, ο Γεωργούλης! Να τον πω ζεν πρεμιέ; Φαντάζομαι πως είναι ο άντρας της χρονιάς. Από την αρχή του φεστιβάλ άκουγα ψιθύρους καρδιάς, στεναγμούς και αγωνιώδη προσμονή. Ε, τελικά όχι μόνο ήρθε αλλά κυκλοφορούσε ελεύθερος στην αποθήκη Γ τραβώντας σαν μαγνήτη της τα γυναικεία υπελμπουργούσια και παραλύοντας τις αισθήσεις Εκείνη την ώρα πλασματικού γάμου πόντος στο φεστιβάλ. Ο πιο εύκολος τρόπος για να περάσει ένας άντρας απαρτητήτος είναι να κάτσει δίπλα στον Γεωργούλη. Σγά μην γυρίσει καμιά να τον κοιτάξει. Ή κανένας.

• Τι να μην ξεχάσω για αύριο: Λοιπόν, έτσι όπως με βλέπω, έχω δύο επιλογές. Η μια είναι να μπω στου Φασμπίντερ και να το πάω για 15 ώρες σερί. Η άλλη να διαλέξω όσες ταινίες δεν είδα και να παρατείνω λίγο τεχνητά τη φεστιβαλική μου μαστούρα.

Sotiris Babatzis
donkhotis@hotmail.gr

Ιάσων: Πράγματι, αυτές οι Ιρανές έχουν κάτι το θεατικό με το μαντήλι. Όπως η Μάγδα Καργαγιάννη στον παλιό καιρό εμπνευστικό λαϊκό κινηματογράφο του Δαλιούδη. Γιγανταγία με τόνο, για γιώτη φογά!

17 ΚΥΡΙΑΚΗ • SUNDAY

OLYMPION RENAULT

12:00 - Marco Bellocchio Retro
• ΑΠΟΧΑΙΡΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ
AUDIO DEL PASSATO - 47'
Italy/2002
O.V. Italian
• Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
LA RELIGIONE DELLA STORIA - 50'
Italy/1998
O.V. Italian

20:00 ΤΕΛΕΤΗ ΑΝΕΞΕΛΕΚΤΩ CLOSING CEREMONY

21:00 - Special Screenings
Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΡΙΑ
FAR FROM HEAVEN - 107'
Todd Haynes
USA/2002
O.V. English

01:30 - Special Screenings
BERLIN ALEXANDERPLATZ
(Part 3) - 300'
Rainer Werner Fassbinder
Germany/1980
O.V. German/English subtitles

PAVLOS ZANNAS

12:00 - NH International Selection
Ο ΕΡΑΣΤΗΣ
LUBOVNIK - 100'
Valeriy Todorovskiy
Russia/2002
O.V. Russian/English subtitles

14:30 - NH International Selection
Ο ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΚΙΡΑ-ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ
EN KAERLIGHEDSTORIE - 93'
Ole Christian Madsen
Denmark/2001
O.V. Danish/English subtitles

17:00 - NH International Selection
ΑΓΡΙΕΣ ΜΕΛΙΣΣΕΣ
DIVOKE VECLE - 94'
Bohdan Slama
Czech Republic/2001
O.V. Czech/English subtitles

20:00 - NH Spotlight: Aurelio Grimaldi
NEPΟΛΙΟ
NEROLIO - 82'
Aurelio Grimaldi
Italy/1996
O.V. Italian/French subtitles

23:00 - NH International Selection
ΠΑΤΑ ΓΚΑΖΙ
VOLLGAS - 96'
Sabine Derflinger
Austria/2001
O.V. German/English subtitles

JOHN KASSAVETES

11:30 - NH Tribute: J.H. Hermosillo
ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΜΑΓΗΜΑ
LA TAREA PROHIBIDA - 77'
Jaime Humberto Hermosillo
Mexico/1992
O.V. Spanish/English subtitles

14:00 - NH International Selection
ΧΑΚΛΗ
HUKKLE - 75'
Gyorgy Palfi
Hungary/2001
O.V. Hungarian/English subtitles

16:30 - NH International Selection
ΕΙΜΑΙ Η ΤΑΡΑΝΕ. ΕΤΩΝ 15
MAN TARANEH 15 SAL DARAM - 109'
Rassul Sadr-Ameli
Iran/2002
O.V. Persian/English subtitles

19:30 - NH International Selection
ΛΙΛΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
LILJA 4-EVER - 109'
Lukas Moodysson
Sweden, Denmark/2002
O.V. Swedish/English subtitles

22:30 - NH International Selection
THIS IS NOT A LOVE SONG - 94'
Bille Eltringham
United Kingdom/2001
O.V. English

STAVROS TORNES

11:30 - Marco Bellocchio Retro
• Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ
ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ
L' UOMO DAL FIORE IN BOCCA - 36'
Italy/1992
O.V. Italian
• Ο ΓΑΛΛΟΣ
IL GABBIANO - 131'
Italy/1977
O.V. Italian/English subtitles

15:00 - Balkan Survey
ΛΙΟΥΜΠΑΝΑ
LJUBLJANA - 71'
Igor Sterk
Slovenia/2002
O.V. Slovenian/English subtitles

17:00 - Asian Vision
BLUE - 116'
Hiroshi Ando
Japan/2001
O.V. Japanese/English subtitles

20:00 - Balkan Survey
ΜΟΙΡΑ
YAZGI - 115'
Zeki Demirkubuz
Turkey/2002
O.V. Turkish/English subtitles

23:00 - Asian Vision
ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΚΑΙΡΟΙ
MEILI SHIGUANG - 109'
Chang Tso-chi
Taiwan/2002
O.V. Mandarin, Taiwanese, Hakka
English subtitles

FRIDA LIAPPA

14:30 - International Competition
ΕΛ ΜΠΟΝΑΡΕΝΣΕ
EL BONAERENSE - 92'
Pablo Trapero
Argentina/2002
O.V. Spanish/English subtitles

17:00 - International Competition
ΧΑΠΟΝ
JAPON - 137'
Carlos Reygadas
Mexico, Spain/2002
O.V. Spanish/English subtitles

20:00 - Jean-François Stevenin Spotlight
ΜΙΣΚΑ
MISCHKA - 116'
France/2002
O.V. French/English subtitles

23:00 - Special Screenings
Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑΣ
O PRINCIPIO DA INCERTEZA - 133'
Manoel de Oliveira
Portugal, France/2002
O.V. Portuguese/French subtitles

TONIA MARKETAKI

12:00 - Pantelis Voulgaris Retro
ΧΑΠΙΤΙ ΝΤΑΗ
HAPPY DAY - 105'
Greece/1976
O.V. Greek/English subtitles

14:00 - Greek Films 2002
ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΝΑΙ ΑΡΤΑ
AVRIO THA NA ARTE - 93'
Layla Giourgou
Greece/2002
O.V. Greek/English subtitles

16:30 - Greek Films 2002
LILLY'S STORY - 130'
Robert Manthoulis
Greece, France/2002
O.V. Greek, French/English subtitles

19:30 - Pantelis Voulgaris Retro
ΠΕΤΡΙΝΑ ΧΡΟΝΙΑ
PETRINA CHRONIA - 143'
Greece/1985
O.V. Greek/English subtitles

22:30 - Pantelis Voulgaris Retro
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ
ACROPOLE - 120'
Greece/1995
O.V. Greek/English subtitles

Τελετή λήξης: Βραβεία

Πέφτει σήμερα στον κινηματογράφο Ολύμπιον, στις 8 το βράδυ, η αυλαία του 43ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Η επιμελής Κριτική Επιτροπή πρόκειται να απονεμίσει τα παρακάτω βραβεία στις ταινίες που διακρίθηκαν ανάμεσα στις 16 διαγωνιζόμενες:

- **Χρυσός Αλέξανδρος Καλύτερης Ταινίας:** Το μεγάλο βραβείο του Φεστιβάλ που συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο 36.700€.
- **Αργυρός Αλέξανδρος - Βραβείο Κριτικής Επιτροπής:** Το δεύτερο μεγάλο βραβείο του Φεστιβάλ που συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο 22.000€.
- **Επίσης βραβεύονται με Χρυσό Αλέξανδρο οι εξής κατηγορίες:** Σκηνοθεσία, Σενάριο, Α' Αντρική Ερμηνεία, Α' Γυναικεία Ερμηνεία, Καλύτερη Καλλιτεχνική Επίτευξη.

Η πενταμελής επιτροπή της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Κριτικών Κινηματογράφου (FIPRESCI) θα απονεμίσει από ένα βραβείο για τις ταινίες του Διεθνούς Διαγωνιστικού Προγράμματος και ένα βραβείο για τις ταινίες των Νέων Οριζόντων. Η κριτική επιτροπή της FIPRESCI έχει επίσης το δικαίωμα να απονεμίσει και μια μνεία σε ταινία του προγράμματος.

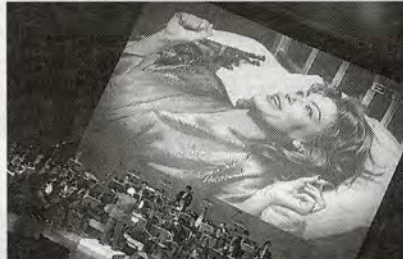
Η Πανελλήνια Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου (ΠΕΚΚ) θα απονεμίσει βραβείο σε μια ταινία του Ελληνικού Προγράμματος.

Η τελετή λήξης θα ολοκληρωθεί με τη προβολή της ταινίας **Far from Heaven (Ο Παράδεισος είναι μακριά)** σε σκηνοθεσία Todd Haynes, ένα κοινωνικό μελόδραμα στην παράδοση των κλασικών του είδους, μια ταινία που απέσπασε τις θετικότερες κριτικές αλλά και την προτίμηση του κοινού στο φετινό Φεστιβάλ Βενετίας (βλ. στη σελίδα 4).

Τα **Βραβεία Κοινού** θα απονεμίσει στις 11 το βράδυ, στο πάρτυ της DEWAR's που θα πραγματοποιηθεί στο «Photography», ο ηθοποιός Αλέξης Γεωργούλης. Τα βραβεία που θα πάρουν μία ελληνική και μία ξένη ταινία που ψηφίστηκαν ως οι καλύτερες από το κοινό (βλέπε τις βαθμολογίες δίπλα) συνοδεύονται από χρηματικό έπαθλο 3.000€.

Πες μου μια λέξη...

Η δεύτερη και τελευταία συναυλία της Δήμητρας Γαλάνη με τίτλο «Το τραγούδι στον ελληνικό κινηματογράφο» δόθηκε χθες στις 9 το βράδυ στο Μέγαρο Μουσικής. Τη γνωστή ερμηνεύτρια ηλαίσωσε η Συμφωνική Ορχήστρα Βόλου με διευθυντή το μαέστρο Συμεών Κόγκαν. Στη σημαντική αυτή μουσική παράσταση ακούστηκαν περίπου 35 τραγούδια από ελληνικές ταινίες της περιόδου 1938-1983. «Πέρα από τη θάλασσα», «Τα παιδιά του Πειραιά», «Φαίδρα», «Σαν με κοιτάς», «Πες μου μια λέξη», «Μη τον ρωτάς τον ουρανό», «Το ζεϊμπέκικο της Ευδοκίας», «Να μ' αγαπάς», «Αν σ' αρνηθώ», «Θα πω απόψε το φεγγάρι», ήταν μερικά μόνο από τα κομμάτια μεγάλων συνθετών που έντυσαν την κινηματογραφική εικόνα. Κατά τη διάρκεια της συναυλίας προβάλλονταν σκηνές από τις ταινίες καθώς και ατάκες από τους μεγάλους του κινηματογράφου.

Προβολές... μετά τη λήξη.

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης προσφέρει στους φίλους του κινηματογράφου της πόλης την ευκαιρία να παρακολουθήσουν κάποιες επιλεγμένες ταινίες από το πρόγραμμα της 43ης διοργάνωσης μετά τη λήξη της. Από τη Δευτέρα 18 έως και την Πέμπτη 21 Νοεμβρίου οι σινεφίλ μπορούν να παρακολουθήσουν ταινίες από το αφιέρωμα στον Ούγγρο δημιουργό Bela Tarr, ταινίες από το τμήμα Ματιές στα Βαλκάνια, από το Διεθνές Διαγωνιστικό αλλά και μια ολοήμερη προβολή του αριστουργήματος του Rainer Werner Fassbinder *Berlin Alexanderplatz*.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT

Δευτέρα 18 Νοεμβρίου

Berlin Alexanderplatz: Προβολή του συνόλου της σειράς
Εναρξη 10:00

Τρίτη 19 Νοεμβρίου

- 18.30: *Οικογενειακή φωλιά* του Bela Tarr (106')
- 20.30: *Φθινοπωρινό Αλμανάκ* του Bela Tarr (119')
- 23.00: *Ο σουτσάιντερ* του Bela Tarr (146')

Τετάρτη 20 Νοεμβρίου

- 18.30: *Προκατασκευασμένες σχέσεις* του Bela Tarr (102')
- 20.30: *Οι Αρμονίες του Werkmeister* του Bela Tarr (145')
- 23.00: *Κολαστήριο* του Bela Tarr (116')

Πέμπτη 21 Νοεμβρίου

- 18.30: *Κοκαλωμένος* του Milorad Milinkovich (103')
- 20.30: *Τα μυστικά μιας εκδρομής* της Alice Nellis (100')
- 23.00: *Δύση* του Cristian Mungiu (99')

ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Δευτέρα 18 έως Πέμπτη 21 Νοεμβρίου: Δύο Ελληνικά Ντοκιμαντέρ

- Ο χορός των αλόγων του Χρήστου Βούπουρα
- Αθανάσιος Χριστόπουλος του Σταμάτη Τσαρουχά

Ώρες προβολών: 18.30, 20.45, 23.00

Για τις προβολές αυτές ισχύει μόνο η CINEKARTAF και εισιτήρια. Για περισσότερες πληροφορίες διαβάστε το φύλλο της Δευτέρας.

Το 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί την **PHOTOTECH** για την πολύτιμη συνεισφορά της

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Dewar's ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Εξόριστος σε άλλον ουρανό	4,072	4,193	4,132
2. Δύσκολοι αποχαιρετισμοί: ο μπαμπάς μου	4,377	4,711	4,544
3. Μπάνγκαλου	3,093	3,385	3,239
4. Γυναίκα της βροχής	4,101	3,939	4,020
5. Τυφλός στόχος	3,755	3,761	3,758
6. Μυστικά μιας εκδρομής	4,144	4,250	4,197
7. Επιθυμίες της γης	3,916	4,212	4,064
8. Ρότζερ Ντότζερ	3,916	4,186	4,051
9. Μην κλαις	3,453	3,550	3,502
10. Ο γάμος της Ράνα	4,169	4,291	4,230
11. Δύση	4,432	4,330	4,381
12. Θα το μετανιώσεις	4,573	4,563	4,568
13. Για πάντα δικός σου	2,000	2,094	2,047
14. Η ζωή με σφάζει	4,322	4,405	4,364
15. Χαπόν	3,235		
16. Ελ Μπωναρένσε	3,587		

1. Γύρω γύρω όλοι	4,030	4,109	4,070
2. Χορεύοντας με τον Ραϊντέλ-El vecino cubano	4,333	4,017	4,175
3. Ο βασιλιάς	4,498	4,546	4,522
4. «Η γυναίκα της... και ο συλλέκτης» Αλληγορία III	2,947	3,900	3,423
5. Στη σκιά του Λέμι Κόσιον	3,697	3,503	3,600
6. Εγκώμιο βραδύτητας	3,966	4,388	4,177
7. Φύλακες του χρόνου	4,262	3,906	4,084
8. Ο κόσμος ξανά	3,406	3,650	3,528
9. Όνειρα γλυκά	4,119	4,102	4,110
10. Το μυστικό του Νοέμβρη	3,294	3,787	3,540
11. Παρά λίγο, παρά πόνο, παρά τρίχα	3,022	3,013	3,018
12. Η μνήμη	2,580	2,957	2,768
13. Πάμε για ένα ούζο	3,927		
14. Όσο υπάρχει αλκοόλ	3,411	3,585	3,498
15. Ο χαμένος τα παίρνει όλα	4,338	4,468	4,403
16. Lilly's story			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

ASK FOR MORE... MOVIES

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Επαναληπτικές προβολές

Ελ μποναερένσε/El bonaerense

του Pablo Trapero (Αργεντινή, 2002)

Σε ένα απομακρυσμένο χωριό της επαρχιακής Αργεντινής, ο Σάπα, ένας τριαντάχρονος κλειδαράς, ζει μια ήσυχη ζωή, μέχρι τη μέρα που μια παρανομία που κάνει για το αφεντικό του έχει κακή εξέλιξη. Προκειμένου να μη συλληφθεί, ο Σάπα φεύγει για την φιλόξενη μεγαλούπολη του Μπουένος Άιρες. Εκεί κατατάσσεται στο Bonaerense, το διαβόητο αστυνομικό σώμα του Μπουένος Άιρες. Ανακαλύπτει τότε έναν κόσμο βουτηγμένο στην αναξιοκρατία, την αδικία και τη διαφθορά. Πολύ σύντομα, όμως, ο Σάπα θα βρει τον τρόπο να ωφεληθεί από το σύστημα αυτό.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάνα, 14:30

Χαπόν/Japon

του Carlos Reygadas (Μεξικό/Γερμανία, 2002)

Ο ήρωας της ταινίας είναι ένας ανώνυμος μεσήλικας. Κουρασμένος και απογοητευμένος από τη ζωή στην Πόλη του Μεξικού, ξεκινά για ένα ταξίδι στην ύπαιθρο, με σκοπό να δέσει τέλος στη ζωή του. Εκεί, συναντά μια ηλικιωμένη γυναίκα που ζει μόνη της σ' ένα έρημο φεράγγι, και εγκαθίσταται στο σπίτι της. Μεταξύ των δύο δημιουργείται μια έντονη σχέση. Εκείνη δεν είναι μορφωμένη, έχει όμως μια βαθιά κατανόηση των προβλημάτων της ζωής. Η ικανότητά της να τα ξεπερνάει, είναι πολύ ανώτερη σε σύγκριση με αυτήν του διανοούμενου φιλοζενουμένου της.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάνα, 17:00

ΤΑΙΝΙΑ ΛΗΞΗΣ

Ο Παράδεισος είναι μακριά / Far from Heaven

του Todd Haynes (ΗΠΑ, 2002)

Η ζαχαρένια αμερικάνικη ευτυχία. Η βεβαιότητα της ύπαρξης της ή καλύτερα η αυταπάτη της. Και μετά η συντριβή της. Σε ένα σύμπαν καταπιεσμένων επιθυμιών και ανομολόγητων μυστικών. Σε ένα κόσμο όπου η υποκρισία φοράει κιπάρισι βελούδινα ταγιέρ και καπέλα, πηγαινέει στην εκκλησία κάθε Κυριακή, μελαγχολεί σε δωμάτια με πολύχρωμες ταπεταρίες και συνθλίβεται με αξιοπρέπεια.

Καλωσήρθετε στον κόσμο του *Far from Heaven*, στο κουκλόσπιτο του αμερικάνικου ονείρου και την «τέλεια» ζωή των 50ς. Αυτήν που απολαμβάνουν οι Γουιτάκερ, μια τυπική ευτυχισμένη οικογένεια του Κονέκτικατ που τα έχει όλα: σπίτι με κήπο, οικονομική επιφάνεια, κοινωνική καταξίωση και δύο υποδειγματικά παιδιά. Η μητέρα, Κάθι, είναι η τέλεια σύζυγος και μητέρα. Ο άνδρας της, Φρανκ, είναι ένας υποδειγματικός πατέρας. Η γαμήλια ευτυχία τους δεν χρειάζεται τίποτα. Μέχρι που μια νύχτα διαλύει τα πάντα. Η ανυποψίαστη σύζυγος μπαίνει στο σπίτι και βρίσκει τον αγαπημένο της σκαλιάρω στο κρεβάτι με έναν άλλον άνδρα. Ο τακτοποιημένος της κόσμος αρχίζει να φυλλοροεί αργά και βασανιστικά όπως τα φθινοπωρινά φύλλα που πέφτουν σε πολλά κάρδα της ταινίας. Η μόνη ανακούφιση έρχεται στο πρόσωπο ενός έγχρωμου κηπουρού και στη φιλία τους, μια φιλία που βαθαίνει και αναπτύσσεται κόντρα σε ένα περιβάλλον γεμάτο φόβους, προκαταλήψεις και ρατσιστικές συμπεριφορές.

Το *Far from Heaven* αποτελεί φόρο τιμής στα στιλιζαρισμένα μελοδράματα του Ντάγκλας Σερκ, χρησιμοποιώντας όλες τις συμβάσεις της εποχής εκείνης για να κάνει ένα σχόλιο πάνω στις αυταπάτες του αμερικανικού ονείρου που ισχύουν ακόμα. Ομοφιλοφιλία, ρατσισμός, κοινωνικά ταμπού, οικογενειακές σχέσεις μπαίνουν στο μικροσκόπιο του Τοντ Χέινς σε μια ταινία που αποτελεί μια μοναδική άσκηση πάνω στο φερεντισμό. Η εξαιρετική χρήση των χρωμάτων και των σκιάων στη φωτογραφία, τα πλούσια πολύχρωμα σκηνικά, τα κοστούμια, οι υπέροχοι διάλογοι και η ατμοσφαιρική και υπαινικτική μουσική του Έλμερ Μπερνστάιν χαρίζουν στο φιλμ απαράμιλλο στυλ, υπέροχες ατμόσφαιρες και υψηλές συναισθηματικές εντάσεις. Η καρ-

Ένα γλυκόπικρο και μελαγχολικό σχόλιο στις αυταπάτες της αμερικάνικης ευτυχίας μέσα από μια ταινία που αποτελεί φόρο τιμής στα μελοδράματα του '50

διά όμως του *Far from heaven* χτυπάει στη χημεία του καστ και τις δυνατές ερμηνείες, ιδιαίτερα αυτή της Τζούλιαν Μουρ, η οποία κέρδισε το βραβείο καλύτερης ηθοποιού στο φεστιβάλ της Βενετίας. Είναι η δεύτερη συνεργασία της με τον Τοντ Χέινς μετά το *Safe*, σε ένα ρόλο που ο σκηνοθέτης έγραψε αποκλειστικά για την αμερικανίδα ηθοποιό.

Τζ.Π.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 21:00

ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Tobias Buechner

παραγωγός της ταινίας *Bungalow*

Γνωρίζω το φεστιβάλ εδώ και χρόνια και γι' αυτό χάρηκα πολύ όταν πέρασε η ταινία μου στο διαγωνιστικό τμήμα. Επίσης το πρόγραμμα έχει μεγάλο ενδιαφέρον. Έχω την εντύπωση πως είναι ένα φεστιβάλ όπου θα δω πολλές ταινίες που είναι μέσα στο σκεπτικό μου, δηλαδή προσωπικές προσεγγίσεις των δημιουργών πάνω σε διάφορα κοινωνικά θέματα. Επίσης βρήκα πολύ ωραίο ότι υπάρχουν στο φεστιβάλ πολλές γερμανικές ταινίες και ένα αφιέρωμα στον Φασισμό.

Lennie Burmeister

πρωταγωνιστής της ταινίας *Bungalow*

Έχει πολύ συμπαθητική ατμόσφαιρα, η τοποθεσία του στο λιμάνι είναι υπέροχη και βρήκα τους ανθρώπους του πάρα πολύ ευγενικούς.

Hidekazu Sugimori

σκηνοθέτης της ταινίας *Η γυναίκα της βροχής*

Το βρίσκω συναρπαστικό. Καταρχήν, φιλοξενεί το αφιέρωμα στο Μπελόκιο που είναι για μένα ένας από τους μεγάλους δημιουργούς. Όσο για την τοποθεσία του φεστιβάλ, δίπλα στο λιμάνι, με τόσο νερό γύρω, για μένα και τη σχέση μου με το υγρό στοιχείο, είναι σαν να βρίσκομαι στο φυσικό μου χώρο.

Vahid Mousaian

σκηνοθέτης της ταινίας *Επιθυμίες της Γης*

Μέχρι τώρα έχω συμμετάσχει σε 17 φεστιβάλ, όμως η αισθητική που έχει αυτό το φεστιβάλ, αυτός ο χώρος, η Θεσσαλονίκη, είναι πολύ πιο ανθρώπινη και τρυφερή. Για μένα η ομορφιά του, έγκειται και στο γεγονός πως γύρω μου βλέπω παραστάσεις που μου θυμίζουν τον εαυτό μου.

Jean-Pierre Sinapi

σκηνοθέτης της ταινίας *Η ζωή με σφάζει*

Είναι ένα καταπληκτικό φεστιβάλ, ειδικά η ατμόσφαιρα εδώ στο λιμάνι. Έχω πάει στα περισσότερα μεγάλα φεστιβάλ του κόσμου και μπορώ να πω ειλικρινά ότι αυτό είναι το πιο ωραίο απ' όσα έχω δει μέχρι σήμερα.

Ming Boung Hun

σκηνοθέτης της ταινίας *Μην κλαίς*

Το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ήταν το πρώτο που μου έδωσε βραβείο και για μένα αυτή η πόλη είναι πολύ σημαντική. Είναι η πρώτη μνήμη μου. Αν είχα την οικονομική δυνατότητα θα το επισκεπτόμουν κάθε χρόνο, ακόμα κι αν δεν συμμετείχα με κάποια ταινία. Χαίρομαι πολύ κάθε φορά που με προσκαλούν εδώ. Οι Κορεάτες γνωρίζουν πολύ καλά αυτό το φεστιβάλ.

Manca Dorer

πρωταγωνίστρια της ταινίας *Τυφλός Στόχος*

Με εντυπωσίασε η συμμετοχή του κόσμου. Είναι απίστευτο το πόσο γεμάτες είναι οι αίθουσες. Είναι ένα φεστιβάλ με πολλές και διαφορετικές ταινίες, γεμάτο ενέργεια.

Hany Abu-Assad

σκηνοθέτης της ταινίας *Ο γάμος της Ράνα*

Είμαι πραγματικά εντυπωσιασμένος. Είναι ένα μεγάλο φεστιβάλ, πολύ καλά οργανωμένο, φιλικό και με πολύ καλή επιλογή ταινιών.

Dylan Kidd

σκηνοθέτης της ταινίας *Ρότζερ Ντότσερ*

Το λατρεύω, περνάω υπέροχα. Εντυπωσιάστηκα από τη Θεσσαλονίκη και ιδίως από τη μίξη των πολιτισμών που υπάρχουν εδώ. Όσο για το φεστιβάλ, είναι πολύ καλά οργανωμένο και ιδιαίτερα φιλόξενο και περιποιητικό. Θα ερχόμουν και του χρόνου, στο δευτερόλεπτο, αν δεν είχα επαγγελματικές υποχρεώσεις.

Alice Nellis

σκηνοθέτης της ταινίας *Μυστικά μιας εκδρομής*

Με εντυπωσίασε πόσο φιλική είναι η ατμόσφαιρα σε αυτό το φεστιβάλ, είναι πολύ φιλικό και λυπάμαι που δεν θα έχω το χρόνο να το απολαύσω όσο θα ήθελα, γιατί θα μείνω μόνο για δύο μέρες.

Gabriela Maria Schmeide

πρωταγωνίστρια της ταινίας *Halbe Treppe*

Με εντυπωσίασε η οργάνωση του και το πόσο φιλικό και αυθεντικό είναι οι άνθρωποι του. Μου δίνει μια υπέροχη συναίσθηση ζεστασίας και φιλοξενίας.

Cristian Mungiu

σκηνοθέτης της ταινίας *Δύση*

Είναι το καλύτερο φεστιβάλ που έχω επισκεφτεί, μετά τις Κάνες. Μου αρέσει που υπάρχει τόσο μεγάλος συνωστισμός από σινεφίλ, το πάθος των ανθρώπων που δουλεύουν σε αυτό, η ατμόσφαιρα και κυρίως οι γεμάτες αίθουσες, κάτι που δεν συμβαίνει σε όλα τα φεστιβάλ. Υπάρχουν φεστιβάλ που νοιάζονται για τις ταινίες αλλά το κοινό απουσιάζει. Εδώ υπάρχει ένα πολύ δυναμικό κοινό.

Carlos Reygadas

σκηνοθέτης της ταινίας *Χαπόν*

Μου αρέσει πολύ. Γίνεται σε ένα πολύ όμορφο μέρος, οι άνθρωποι είναι πολύ φιλικό, είναι ένα φεστιβάλ που αγαπάει τους σκηνοθέτες, κάτι πολύ σπάνιο για τα περισσότερα φεστιβάλ - οι ταινίες είναι πολύ καλές και όλοι είναι πολύ ευγενικοί. Και μετά η Ελλάδα είναι μια χώρα που αγαπάω γιατί είναι μια χώρα που της αρέσει να δημιουργεί πράγματα. Μια χώρα κοιτάζει έξω της για να μαθαίνει και μέσα της για να λύσει προβλήματα. Για μένα είναι ένα μοντέλο χώρας.

Το 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου ευχαριστεί την εταιρεία

HOUSE
interiors
contract

Το 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου ευχαριστεί την εταιρεία

EUROMEDICA
AMBROSIO LIPSA TONELLO N. TAVAN TONELLO

Ένας ρομαντικός λάτρης της λογοτεχνίας

Jean-Pierre Sinapi, σκηνοθέτης της ταινίας *Η ζωή με σφάζει*

Το σενάριο της ταινίας σας βασίζεται σε βιβλίο. Πόσο δύσκολη ήταν η προσαρμογή του; Χρειάστηκε να αλλάξετε κάποια πράγματα;

Αλλάξα αρκετά πράγματα από το βιβλίο, όχι όμως τα βασικά χαρακτηριστικά των δύο αδελφών τα οποία άφησα όπως ήταν. Τον αναικείο χαρακτήρα της Μυριάμ, τον ξαναέπλασα με τη φαντασία μου, γιατί στο βιβλίο ήταν αρκετά αδρός, ήταν περισσότερο μια ι-έσα. Στην ταινία δεν τη βλέπουμε πολύ αλλά είναι ένας πολύ δύσ-ατός ρόλος γιατί κρατάει τις ισορροπίες μέσα στην ιστορία. Στην αρχή, προσπάθησα να είμαι απόλυτα πιστός στο λογοτεχνικό υλι-ό αλλά δεν λειτουργούσε, γιατί επρόκειτο για ένα δύσκολο βι-βλίο. Χρειάστηκε να γράψω 12 φορές το σενάριο. Γενικά είναι πιο εύκολο για μένα να γράφω δικά μου σενάρια. Είναι για μένα πιο εύκολο να γράφω δικό μου σενάριο παρά να μεταφέρω ένα βιβλίο.

Η αγάπη για τη λογοτεχνία υπάρχει και μέσα στην ιστο-ρία της ταινίας σας

Ήθελα η ταινία να φαίνεται σαν όνειρο, σαν σκέψεις, σαν να είναι να ημερολόγιο που κρατάει ο Πολ. Και αυτό που με ενδιέφερε πο-λύ είναι να καταλάβουμε τι συμβαίνει μέσα στον Πολ. Ανα-καλύπτουμε τον εσωτερικό κόσμο του χαρακτήρα μέσα από την γ-γάπη του για τη λογοτεχνία, γιατί και αυτός ανακαλύπτει τον ε-αυτό του μέσα από το γράψιμο.

Ο Πολ είναι ένας χαρακτήρας που τον αισθάνεστε κοντά

Ναι, βίαια αισθάνομαι πολύ κοντά του, για δύο λόγους. Είμαι κι ε-γώ ένας ξένος που ζει στη Γαλλία κι επίσης θεωρώ ότι η λογοτε-χνία έχει σώσει στη ζωή μου, ειδικά στην εφηβεία. Από 10 χρονών αρχισα να διαβάζω, ό,τι έβρισκα. Όπως κι ο Πολ, χρειάστηκαν πολ-λά χρόνια για να αρχίσω να κάνω αυτό που ήθελα. Το πρώτο μου σενάριο το έγραψα 33 χρονών, πριν ασχοληθώ με άλλες δου-λειές. Ο δεύτερος λόγος είναι πως ήμουν κι εγώ ένας ρομαντικός ε-ν τη ζωή και δεν τα πήγαινα καλά με την κοινότητα. Έψαχνα πα-ρακάως τον εαυτό μου για να ζήσω με ευτυχία. Έτσι είναι ο Πολ στην ταινία κι έτσι αισθανόμουν κι εγώ στην ηλικία του. Όμως α-ποπάω πολύ τον Ντανιέλ, μέσα στην ταινία. Με ενδιαφέρουν χα-ρακτήρες που είναι ευαίσθητοι, άνθρωποι που η κοινότητα τους

καταπιέζει. Έχω δυσκολία να μιλήσω γι' αυτόν αλλά είναι ο χαρακτήρας που με έλ-κει περισσότερο.

Πώς κάνετε το κάστινγκ των δύο η-θοποιών που παίζουν τα αδελφια στην ταινία;

Ο ηθοποιός που υποδύεται στον Πολ δου-λεύει πάρα πολύ στη Γαλλία σήμερα. Όταν είχε πρωτοέρθει στο Παρίσι κάναμε μαζί μια μικρού μήκους ταινία, έντεκα λεπτών. Του είχα δώσει τότε ένα μικρό ρόλο. 13 χρόνια μετά, έγραψα το σενάριο του *Η ζωή με σφάζει* πάνω του. Για τον Ντανιέλ ήταν πιο δύσκολο, γιατί έψαχνα έναν αληθινό body builder. Έψαχνα για έξι μήνες σχε-δόν. Πήγα στο Βέλγιο, στο Μαρόκο, έψαξα πολύ και στη Γαλλία. Στο τέλος κράτησα τρεις. Όμως το τεστ μαζί τους ήταν μια κατα-στροφή. Μετά μια μέρα βρέθηκε στην απονομή των βραβείων Σε-ζάρ και ο ηθοποιός που υποδύεται τον Ντανιέλ ήταν εκεί για να πάρει το βραβείο για μια άλλη ταινία. Με το που τον είδα, είπα πως θέλω να δουλέψω μαζί του. Διάβασε το σενάριο μέσα σε μια μέρα και δέχθηκε. Για εννιά μήνες απέρριπτε όλα τα σενάρια που του πρόσφεραν και προπονιόταν στο body building. Έκανε πολύ δύ-σκολες ασκήσεις, πήρε 15 κιλά σε μύες, τον έβλεπα όταν γυμνα-ζόταν να κλαίει από τον πόνο. Έκανε μια καταπληκτική δουλειά στην ταινία.

Στην ταινία σας οι άραβες της Γαλλίας δεν παρουσιάζο-νται με το στερεότυπο τρόπο που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε.

Η πρόθεση μου ήταν να δείξω ότι οι άραβες του Μαγκρέμπ που έ-χουν έρθει να ζήσουν στην Γαλλία είναι κανονικοί άνθρωποι όπως όλοι μας. Αγαπάνε τη λογοτεχνία, αντιμετωπίζουν τα ίδια προ-βλήματα με τον έρωτα και την αγάπη, δεν είναι αυτό που μας δεί-χνει το γαλλικό σινεμά: επαρχιώτες, κλέφτες, ναρκομανείς και ε-γκληματίες. Ήθελα να πω την ιστορία δύο ανθρώπων. Μπορεί να είναι από το Μαρόκο αλλά για μένα αυτό δεν έχει κάποια σημασία.

Έχω βαρεθεί να ακούω στη Γαλλία πως όλη η βία και τα προβλήματα έρχονται απ' αυτές τις χώρες. Στη Γαλλία σήμερα υπάρχει ένας μεγάλος ρατσισμός για τους αλ-γερινούς και τους μαροκινούς. Έχω βαρεθεί αυτό το ρα-τσισμό. Με ενδιαφέρει η πραγματικότητα όπως είναι.

Τι είδους σινεμά σας ενδιαφέρει να κάνετε;

Μου αρέσει να κάνω ιστορίες πάνω στον άνθρωπο, στην ανθρωπότητα. Ιστορίες που έχουν να κάνουν με τη σημερινή πραγματικότητα, με την κοινωνία. Σαν θε-ατής μου αρέσουν πολλά διαφορετικά πράγματα. Για παράδειγμα μου αρέσει η ιταλική κωμωδία, γιατί πίσω στο βάθος υπάρχει κάτι το τραγικό. Δεν μπορώ όμως να φανταστώ τον εαυτό μου να κάνει μια ταινία χωρίς ουσία, μόνο και μόνο για να περάσει καλά ο θεατής.

Ο γαλλικός κινηματογράφος δείχνει ιδιαίτερα δραστή-ριος τα τελευταία χρόνια. Πόσο εύκολο ήταν για σας να κάνετε την ταινία σας;

Δεν ήταν ποτέ εύκολο να κάνεις ταινίες στη Γαλλία. Όμως υπάρ-χει ένα σύστημα με το κέντρο κινηματογράφου που βοηθάει πολύ και γι' αυτό υπάρχει ένας δυνατός και καλός γαλλικός κινηματο-γράφος. Υπάρχει μια πολιτική σκέψη από πίσω, το κράτος βοη-θάει το σινεμά με πολλά λεφτά. Αλλιώς ο κινηματογράφος δε θα μπορούσε να υπάρξει γιατί είναι ένα πολύ ακριβό σπορ. Στην Α-μερική τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά. Μετά τα όπλα το σι-νεμά είναι η δεύτερη σε μέγεθος βιομηχανία τους.

Αποφασίσατε να γίνετε σκηνοθέτης κάπως αργά στη ζωή σας. Τι ήταν αυτό που σας οδήγησε στο σινεμά;

Όταν άρχισα να γράφω 33 ετών, ήθελα να φτιάξω ένα μυθιστόρη-μα. Ήμουν μόνος σε ένα δωμάτιό κι σκέφτηκα πως αν αρχίσω να γράφω βιβλία για να γίνω συγγραφέας, θα μείνω μόνος σε όλη μου τη ζωή. Και αποφάσισα να το κάνω σενάριο για να έρθω σε ε-παφή και με άλλους ανθρώπους μετά. Έτσι εγκατέλειψα τη φιλο-δοξία μου να γίνω λογοτέχνης γιατί δεν είχα ούτε το ταλέντο ούτε το κουράγιο. Η λογοτεχνία είναι πολύ πιο δύσκολη από τη σκη-νοθεσία, ειδικά αν έχεις κάποια στάνταρ.

Αντίθετος στην κυριαρχία της αφήγησης

Carlos Reygadas, σκηνοθέτης της ταινίας *Χαπών*

...για ήταν η αφετηρία για τη δημιουργία της ταινίας σας; Η πρώτη ιδέα;

Ήταν η τοποθεσία που βλέπετε στη αρχή της ται-νίας, εκεί που σκοτώνουν ένα πουλί. Είναι ένα μέρος όπου πήγαινα σαν κυνηγός από τότε που μουν μικρό παιδί, μαζεύοντας τα περιστέρια α τον πατέρα μου. Εκεί είδα υπέροχα ηλιοβα-λέματα, έζησα στιγμές που απουσίαζε ο ήχος τε-λώς, άκουσα παράξενους θορύβους, παρα-ρησα μοναδικά χρώματα, μένοντας τρεις ώρες κενός μου πίσω από τα βουνά της περιοχής. Με-τ σκέφτηκα να βάλω έναν άνδρα που πάει εκεί κενός τού, ώστε να παρακολουθήσουμε τη δια-κομή του χωρίς διαλόγους - που συνήθως δεν και και τόσο ενδιαφέροντες στις ταινίες. Δεν εί-

κάποιο σκοπό συγκεκριμένο, ας πούμε, να κάνω μια ιστορία α την αγάπη και το σεξ, για τη νοσταλγία. Ήθελα μόνο να αι-σθώ πράγματα από λήψη σε λήψη. Όταν έγραφα το σενάριο η ξέρα τι πρόκειται να γίνει στην πορεία. Έγραψα το σενάριο 4 μέρες, χωρίς να έχω κάποιο σχέδιο από πριν στο μυαλό μου, ακολουθώντας απλά την έμπνευση κάθε στιγμής.

...την ταινία σας φαίνεται ότι δεν είστε ένθερμος οπαδός του αφηγηματικού σινεμά. Προτιμάτε τις ατμόσφαιρες, τις χειρονομίες, τα βλέμματα και τις σιωπές...

Μου αρέσουν οι ιστορίες, δεν νοιάζομαι καθόλου για ιστορίες, νοιάζομαι για τα συναισθήματα, τις αισθήσεις και τα εσωτερικά πία. Όλες οι ιστορίες έχουν ειπωθεί μέχρι σήμερα και άλλωστε υπάρχει πάντα καλύτερη αφήγηση στη λογοτεχνία. Ο κόσμος που πετυχαίνει ότι το σινεμά είναι εκεί για να λέει πρωτίτως ιστορίες, παδικάζει τον κινηματογράφο στη θέση μιας δευτερεύουσας τέ-χης στη σκιά πάντα της λογοτεχνίας. Ο Ντοστογιέφσκι λέει ι-στορίες, ο Κάφκα, ο Όμηρος. Πείτε μου ποια ταινία θυμάστε λόγω ιστορίας που αφηγήθηκε. Ακόμα και στο *Νονό*, ο Μάριο Πού-

ζο είναι καλύτερος από το φιλμ όσον αφορά την ι-στορία. Υπάρχουν ελάχιστες εξαιρέσεις όπως για παράδειγμα το *Κουρδιστό Πορτοκάλι* και κάποιες άλλες ίσως. Προσωπικά, συνειδητοποίησα ότι το σινεμά είναι μια σημαντική τέχνη όπως η λογοτε-χνία, η μουσική και όχι δευτερεύουσα, όταν κατά-λαβα ότι έχει τη δική του γλώσσα και δύναμη. Κι αυτό συμβαίνει όταν αυτή η γλώσσα βγάζει συ-ναίσθημα. Το story χρειάζεται αλλά το σινεμά δεν γεννήθηκε για να πει ιστορίες, γεννήθηκε για να πει πράγματα με αληθινή φυσική κίνηση έτσι ώ-στε οι άνθρωποι να αισθανθούν πράγματα. Μετά τον Γκρίφιθ έγινε πιο αφηγηματικό και άρχισε να διαφθείρεται η ουσία του. Δεν έχω τίποτα ενα-ντίον του αφηγηματικού κινηματογράφου αρκεί να είναι μόνο η μία πλευρά και όχι κάτι το κατεστημένο.

Ποιες ταινίες λοιπόν ανήκουν σε αυτό το χώρο;

Μου αρέσει η *Οργή* του Ντράγιερ, μου αρέσουν όλες οι ταινίες του Αγγελόπουλου, ο Έιμπελ Φεράρα, οι πρώτες ταινίες που έκανε ο Κάρλος Σάουρα μετά την πτώση του Φράνκο, οι ταινίες του Ρο-σελίνι. Και πολλές ακόμα.

Ο Αντρέι Ταρκόφσκι; Έχετε πει σε μια συνέντευξη σας ό-τι τον θεωρείτε μεγάλη επιρροή στη δουλειά σας.

Ποτέ δεν ξέρεις τι έχει υπάρξει επιρροή σου. Ίσως ο Τζον Φορντ να με επηρέασε επίσης σε αυτή την ταινία, ίσως κάποια στοιχεία του βρίσκονται στο υποσυνείδητο μου. Όταν ανέφερα τον Ταρκόφσκι - κι αυτό συνέβη μόνο μία φορά - ήταν για να πω ότι η πρώτη φορά που είδα κινηματογράφο στα 15 μου, ήταν μια ταινία του Ταρκόφ-σκι - συνειδητοποίησα ότι από κάθε κίνηση, κάθε ήχο, κάθε στιγμή στην ταινία του έβγαине συναισθήματα. Και τότε κατάλαβα ότι ο κι-νηματογράφος είναι τόσο σπουδαία τέχνη και τόσο αφηρημένη όσο η μουσική. Για μένα, όσο πιο αυθεντικό - με την έννοια του προ-σωπικού το οποίο δεν ακολουθεί κάποιους κανόνες- και όσο πιο α-

φηρημένο είναι ένα κινηματογραφικό έργο, τόσο καλύτερο είναι. Σημασία έχει το συναίσθημα που βγαίνει από την κινηματογραφική γλώσσα, όπως στην όπερα. Και αυτή την αληθινή αίσθηση του κι-νηματογράφου την ανακάλυψα στον Ταρκόφσκι.

Δίνετε την αίσθηση πως θεωρείτε το σινεμά μια «εύκολη» υπόθεση. Είναι αλήθεια;

Είναι πολύ εύκολο, αν μπορείς να φανταστείς αυτό που θέλεις να κάνεις. Απλά στήνεις την κάμερα, βάζεις τον ήχο, τοποθετείς το θέμα σου μπροστά στην κάμερα και μετά πατάς το on. Δεν είναι κανένα μυστήριο. Γι' αυτό δεν μου αρέσουν τα ειδικά εφέ, 10000 άνθρωποι να σου λένε πως πρέπει να είναι η ταινία σου, στρογγυ-λά τραπέζια για την κατασκευή του σεναρίου. Όλα αυτά είναι ηλί-θια και εναντίον της προσωπικής δημιουργίας. Υπάρχουν βέβαια και άλλοι τρόποι να κάνεις κινηματογράφο αλλά ο δικός μου τρό-πος είναι η προσωπική δημιουργία.

Δεν θα μπορούσατε λοιπόν να δουλέψετε σε ένα οργανω-μένο κινηματογραφικό σύστημα όπως για παράδειγμα το Χόλιγουντ;

Η ταινία έγινε με 65000 ευρώ μόνο. Μπορείς να κάνεις ταινίες με πολύ λίγα χρήματα, ειδικά σήμερα που υπάρχουν όλα αυτά τα ψη-φιακά μέσα και το βίντεο. Πόσο νομίζετε ότι κοστίζουν οι ταινίες του Λαρς Φον Τρίερ... Δεν χρειάζεται το σύστημα. Το σύστημα εί-ναι εχθρός του σινεμά. Στην Ισπανία έχουμε τη λέξη «Μουντίγιο» για όλο αυτό. Σημαίνει ο πόλεμος του κινηματογράφου. Είναι ο πόλεμος της βιομηχανίας με την αληθινή ουσία του κινηματογρά-φου. Σήμερα μπορείς να κάνεις σινεμά όπου κι αν βρίσκεσαι αρκεί να έχεις ιδέες στο κεφάλι σου. Σε ποιο σύστημα ανήκει ο Μπέρ-γκμαν. Ζει στο νησί του και όταν χρειάζεται να κάνει ταινίες πη-γαίνει να συναντήσει ανθρώπους που θα δουλέψουν όλοι μαζί για μια ταινία. Μετά επιστρέφει στο νησί του. Όλη αυτή η ιδέα της μο-νιμότητας και των επαφών με ανθρώπους της βιομηχανίας δεν έ-χει καμία σχέση με το σινεμά.

Συνεντεύξεις: Τζένη Παυλίδου

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Womens' prison Zendan-e zanan

Manijeh Hekmat (Iran, 2002)

Iran's new cinema has produced various examinations of the status of women in that country. Some of the films - Jafar Panahi's *The Circle* is an outstanding example - have employed the image of prison to reflect regulatory forces on women's lives, relating stories of both metaphorical captives of social mores and inmates of actual penal institutions. In preparing to film *Women's Prison*, first-time director Manijeh Hekmat confronted the institution directly, through her concrete involvement in the lives of prisoners. Her choice of subject matter was partly dictated by the very strictures she analyzes in the film: she found that she was able to form closer relationships with female internees than male - and that conditions of women's detention centres were harsher than those of men's. Hekmat sets her story squarely within the confines of jail walls, exploiting the prison metaphor by looking at the institution as a microcosm of society, complete with animosities, alliances and struggles for power. The drama spans 17 years, tracing the erratic, turbulent relationship between Tahereh, a jailer, and Mitra, who has been incarcerated for killing her stepfather in defence of her mother. They first meet when Tahereh is called in to suppress a riot in the Tehran prison, where the jailer's pristine quarters contrast starkly with the dirt-strewn inmates' halls. Tahereh imposes tyrannical order and the fiercely independent Mitra soon becomes her nemesis. As these two women confront and confound each other, other stories detail the cruelties - rape, prostitution and death - that face women who have fallen outside the law, as well as the reasons - political activism, drug addiction and poverty - they have landed behind bars. The screenplay was culled from the stories of real women whose trust the filmmakers worked hard to win. The film itself, which has encountered censorship problems, is a prison break through images, a hard-edged plea for justice. Hekmat's impassioned portrayal of the women's spirit brightens the soul-destroying and body-crushing conditions the prisoners endure and, ultimately, her compassionate vision causes the walls to come tumbling down.

Dimitri Eipides

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Το απαγορευμένο μάθημα La tarea prohibida

του Χ.Ουμπέρτο Ερροσίο (Μεξικό, 1992)

Η Μαρία δεν ξέρει ότι βιντεοσκοπείται όταν ένας νεαρός την προσκαλεί για να κάνουν πρόβα ενός δραματικού έργου. Ύστερα από την πρόβα μιας σκηνής «ψευδοσέξ», οι δυο τους κάνουν πραγματικά έρωτα...

Tribute J.H.Hermosillo - Cine Tzon Kασσαβέτης, 11:30

Ο εραστής/Lubovnik

του Βαλέρι Τοντορόβκι (Ρωσία, 2002)

Ο Μίτια σταματάει για λίγο να γράφει στον υπολογιστή του, και φωνάζει τη γυναίκα του, Λένα. Αρχικά δεν ανησυχεί όταν εκείνη δεν απαντά. Όταν σπκωδεί και πάει να την αναζητήσει, θα τη βρει νεκρή. Ο γιος του εικάζει ότι ο θάνατος της μητέρας του οφείλεται σε στρες. Ο Μίτια αρχίζει να ρωτάει τα πρόσωπα που ήταν κοντά της και εκείνοι του περιγράφουν πλευρές της που ο Μίτια δεν είχε αντιληφθεί. Και τότε ανακαλύπτει ένα γράμμα...

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 12:00

Χακλ/Ηukkle

του Γκιόργκι Πάλφι (Ουγγαρία, 2002)

Ένας γέρος έχει λόξιγκα· ένας μεθυσμένος ροχαλίζει· μια γριούλα μαζεύει κρίνα· γυναίκες ράβουν· άντρες πίνουν στο μπαρ· ο μελισσοουργός μαζεύει το μέλι· μια θεριστική μηχανή θερίζει το σιτάρι που θα γίνει αλεύρι, και μετά λουκουμάδες· κι ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, ο αστυνόμος ερευνά ένα φόνο.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Kασσαβέτης, 14:00

Οι λόγοι της Κίρα-Μια ιστορία αγάπης En kaerlighedstorie

του Όλε Κρίστιαν Μάντσεν (Δανία, 2001)

Η Κίρα και ο Μαντς έχουν μια καλή ζωή, ώπου η Κίρα πρέπει να νοσηλευτεί σε ψυχιατρείο. Βγαίνοντας από την κλινική, η Κίρα βάζει τα δυνατά της να ανταποκριθεί στις προσδοκίες του συζύγου και των παιδιών της.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 14:30

Είμαι η Ταρανέ, ετών 15

Man Taraneh, 15 sal daram

του Ρασούλ Σαντρ-Αμελί (Ιράν, 2002)

Η 15χρονη Ταρανέ ζει με τη γιαγιά της. Πρόκειται να παντρευτεί τον αρραβωνιαστικό της, Αμίρ Χοσέιν, ανακαλύπτει όμως πως είναι έγκυος, και ο Αμίρ Χοσέιν φεύγει στη Γερμανία. Αποφασίζει να κρατήσει το μωρό...

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Kασσαβέτης, 16:30

Άγριες μέλισσες/Divoke včely

του Μπόνταν Σλάμα (Τσεχία, 2001)

Ο Κάγια είναι ερωτευμένος με την Μπόζκα. Εκείνη τα 'χει μπλέξει με τον Λάντα, μιμητή του Μάικλ Τζάκσον. Ο Κάγια δεν μπορεί να τον συναγωνιστεί. Και τότε, ο αδελφός του Κάγια επιστρέφει στο χωριό...

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 17:00

Λίλια για πάντα/Lilja 4ever

του Λούκας Μούντσον (Σουηδία/Δανία, 2002)

Η 16χρονη Λίλια ζει σ' ένα υποβαθμισμένο προάστιο, κάπου στην πρώην Σοβιετική Ένωση. Η μητέρα της έχει πάει να ζήσει στην Αμερική με το φίλο της και δεν της στέλνει ούτε γράμμα ούτε χρήματα. Η Λίλια μετακομίζει σ' ένα μικρό, ερειπωμένο διαμέρισμα χωρίς ρεύμα ή θέρμανση. Ο μόνος φίλος της είναι ο 11χρονος Βολόντα που κοιμάται καμιά φορά στον καναπέ της. Τα πράγματα, όμως, αλλάζουν, όταν η Λίλια ερωτεύεται τον Αντρέι...

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Kασσαβέτης, 19:30

Νερόλιο / Nerolio

του Αουρέλιο Γκριμάλντι (Ιταλία, 1996)

Ο σκηνοθέτης παίρνει αποσπάσματα από τη ζωή του Παζολίνι και φτιάχνει μια πολύ προσωπική ταινία. Στο πρώτο μέρος, ο ποιητής παρακολουθεί τ' αγόρια να παίζουν ποδόσφαιρο. Το δεύτερο μέρος αφορά την επίσκεψη στο σπίτι του ποιητή ενός φοιτητή που φαινομενικά τον θαυμάζει απεριόριστα. Στο τρίτο επεισόδιο, ο ποιητής «ψωνίζει» έναν νεαρό στους νυχτερινούς δρόμους της Ρώμης.

Spotlight Grimaldi - Π. Ζάννας, 20:00

Η Μαρία, η Λίλια, η Κίρα, η Λένα...

This is not a love song

της Μπίλι Έλτρινγκαμ (Μ.Βρετανία, 2001)

Ο Σπάικ κι ο Χίτον είναι ένα πραγματικά αταίριαστο ζευγάρι: δύο μοναχικοί άνθρωποι που βρήκαν ο ένας τον άλλον. Ο Χίτον είναι λιγομίλητος, απρόσιτος, σίγουρος για τον εαυτό του, ένας άνθρωπος που γεννά έναν απροσδιόριστο φόβο. Ο Σπάικ, από την άλλη, είναι νευρικός, πολυλογάς, ενθουσιώδης, σαν παιδί. Βγαίνοντας από τη φυλακή οι δυο τους φεύγουν για την εξοχή μ' ένα κλεμμένο αμάξι, όμως η εκδρομή τους παίρνει μια τραγική τροπή όταν ο Σπάικ κάνει κατά λάθος ένα φοβερό έγκλημα κι ο Χίτον αποφασίζει -σε μια έκφραση βαθιάς αφοσίωσης- να του συμπαρεσταθεί.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Kασσαβέτης, 22:30

Πάτα γκάζι/Vollgas

της Σαμπίνε Ντέρφλινγκερ (Αυστρία, 2001)

Το μόνο που θέλει η Έβι, μια νεαρή ανύπαντρη μητέρα, είναι να διασκεδάσει και να χαλαρώσει λίγο. Ωστόσο, η δουλειά της σε κέντρο χειμερινών σπορ της προκαλεί στρες. Κάθε βράδυ μετά τη δουλειά βρίσκεται στην πίστα, χορεύοντας και πίνοντας για να ξεχάσει τη μοναξιά της. Πολύ συχνά, καταλήγει να κάνει ευκαιριακό σεξ με πελάτες, οι οποίοι την βλέπουν σαν άλλη μια παροχή του ξενοδοχείου...

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 23:00

Pejrah Ahangarani

Η 18χρονη Pejrah Ahangarani στις *Γυναίκες Φυλακές* ερμηνεύει τρεις διαφορετικούς χαρακτήρες. Έχει την ικανότητα να μεταμορφώνεται χωρίς να κρύβεται. Το βαθύ βλέμμα της πλημμυρίζει χαρά και περιέργεια.

Πόσο σας άλλαξε η εμπειρία της ταινίας; Σε οποιοδήποτε νέο μέρος κι αν βρισκόμαστε μας προσφέρει μια νέα εμπειρία. Αυτές τις εμπειρίες δεν μπορούμε να τις ονομάσουμε. Όσο περισσότερες αφομοιώνουμε τόσο περισσότερο αναπτύσσεται η προσωπικότητά μας.

Μπορείτε να περιγράψετε την ατμόσφαιρα που υπήρχε στη διάρκεια των γυρισμάτων;

Πολλά νέα παιδιά στην ηλικία μου βρίσκονται στη φυλακή. Ανήκω στους τυχερούς που έχουν μεγαλώσει σε μια ελεύθερη οικογένεια διανοούμενων. Όταν πλησίασα αυτά τα παιδιά συνειδητοποίησα πως έχουμε κοινό άξονα σκέψης αλλά εκείνη δεν έχουν τις δικές μου ευκαιρίες και θα ήθελαν, όπως είναι φυσιολογικό, να ζουν μια ζωή σαν τη δική μου. Αυτό έμεινε στο μυαλό μου. Δυστυχώς δεν μπορούμε να βοηθήσουμε αυτά τα παιδιά, παρά μόνο να κάνουμε γνωστά τα προβλήματά τους και να τους δώσουμε να καταλάβουν πως έχουν τη δύναμη να τα λύσουν. Αυτό ευχόμαστε και

κάνουμε την ταινία για αυτά τα παιδιά ώστε να δουν τα ίδια τα προβλήματά τους και να τα λύσουν. Πιστεύω πως είναι στο χέρι τους.

Ποιά σχέδια έχετε για το μέλλον σας;

Ζω σε μια χώρα όπου δυστυχώς οι νέοι άνθρωποι δεν συμμετέχουν στις αποφάσεις για αυτό που θέλουν να κάνουν. Όσο περισσότερο μεγαλώνεις σε αυτή τη κοινωνία τόσο περιορίζονται οι επιθυμίες σου. Ίσως σε μια άλλη χώρα με διαφορετικές συνθήκες θα είχα άλλες φιλοδοξίες. Προς το παρόν μου είναι πολύ δύσκολο σε αυτές τις συνθήκες που ζω να σκεφτώ το μέλλον.

Τότε από που αντλείτε χαρά;

Δεν υπάρχει κάτι συγκεκριμένο που με κάνει ευτυχισμένη. Είναι μικρά μικρά πράγματα που με γεμίζουν. Δεν με ενδιαφέρουν πράγματα όπως η φήμη και τα χρήματα. Μερικές φορές η ίδια η αναπνοή μου δίνει ευτυχία, το να ακούω ένα ωραίο κομμάτι μουσικής, να βλέπω μια καλή ταινία, να απολαμβάνω ένα καλό φαγητό...

Πώς ήταν να δουλεύετε με τη μητέρα σας;

Ήταν πολύ δύσκολο. Η σχέση με τη μητέρα ως μητέρα είναι φυσιολογική, όταν την βλέπεις σαν τον σκηνοθέτη σου τα πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα επειδή νιώθεις μια διπλή ευθύνη.

Βλέπετε όνειρα;

Έχω πολλά όνειρα και μερικές φορές πριν κοιμηθώ διαλέγω τι θέλω να δω και το βλέπω αλλά δεν μπορώ να σας πω τι ονειρεύομαι.

Συνέντευξη: Χ. Καλλιτάσης

“Όσο μεγαλώνεις στην κοινωνία του Ιράν...
...τόσο μικραίνουν τα όνειρά σου.”

Manijeh

Hekmat

Η 40χρονη Χεκμάτ είναι μια ξεχωριστή προσωπικότητα στον ιρανικό κινηματογράφο. Είναι στη βιομηχανία του κινηματογράφου εδώ και 20 χρόνια έχει δουλέψει ως βοηθός σκηνοθέτη σε 20 μεγάλου μήκους ταινίες, επίσης ως παραγωγός σε άλλες τέσσερις. Οι *Γυναίκες Φυλακές* είναι πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της. Μπορεί κάποιοι να ζουν εξόριστοι από τη χώρα τους επειδή δεν τους δίνεται η δυνατότητα να εκφραστούν, κάποιοι άλλοι όμως στην ίδια χώρα καταφέρνουν να μπουν μέσα στις φυλακές και να κάνουν μια τολμηρή και αποκαλυπτική ταινία. Γιατί τόσο πολύ Ιράν; Πιθανώς επειδή το Ιράν αυτή τη στιγμή είναι η χώρα που πρωτοπορεί στον παγκόσμιο κινηματογράφο.

Καιρός ν' αρχίσουμε να μαθαίνουμε από το παρελθόν μας

Μήπως οι ταινίες φτιάχνονται πρώτα για να καθρεφτίζουν την κοινωνία που ζούμε, τη χαρά και τη λύπη τους, και κατόπιν για να είναι ωραίες;

Σαν ανεξάρτητη κινηματογραφίστρια πίστεψα πως έπρεπε να κολλήσω στις ιδέες μου και να ξεπεράσω την παρούσα κατάσταση στη χώρα μου. Πίστεψα πως αυτή ήταν η κατάλληλη στιγμή για να αναμειχθώ σε ένα τέτοιο σχέδιο ταινίας και ν' αποφύγω οποιοδήποτε πολιτική τοποθέτηση.

Πώς γεννήθηκε η ιδέα της ταινίας *Γυναίκες Φυλακές*;

Η φυλακή είναι ο καθρέφτης μιας κοινωνίας. Αντιμέτωπα πολλές δυσκολίες για να μπορέσω να ολοκληρώσω την ταινία. Το πιο δύσκολο κομμάτι της δουλειάς ήταν στην περίοδο της έρευνας η οποία διήρκεσε δύο χρόνια μέσα στις φυλακές. Ήθελα να κάνω μια ταινία που να συμπεριλαμβάνει την ιστορία των κελιών. Έπρεπε να γίνει μια σωστή και ακριβής έρευνα. Για να κάνουμε την ταινία έπρεπε να πραγματοποιούμε με την κυβέρνηση, τους νόμους, τις φυλακές το υπουργείο δικαιοσύνης. Η παραγωγή ήταν μεγάλη και είμαστε μια φανταστική ομάδα. Μεγάλη δυσκολία προκαλούσε το γεγονός πως έπρεπε να κάνουμε γυρίσματα μέσα στη φυλακή, όπως κι έγινε. Θέλαμε να ανοίξουμε το παράθυρο της φυλακής στους ανθρώπους. Μας άφησαν να δουλέψουμε σε μια πτέρυγα των ανδρικών φυλακών, που είναι οι μεγαλύτερες στην Τχεράνη. Μεταφέρθηκαν εκεί περίπου 600 γυναίκες, ήταν ένας εφιάλτης, οποιαδήποτε από τις γυναίκες μπορούσε να διακινήσει ναρκωτικά ή να κάνει κάποια βίαιη πράξη. Κάθε πρωί ένοιωθα σαν να είμαι άρρωστη μέχρι το κόκαλο κι αυτό μέχρι να τελειώσουν τα γυρίσματα.

Πώς προετοιμάσατε το σενάριο;

Στο ξεκίνημα το σχέδιο απαιτούσε αρκετή δουλειά και μελέτη στον τόπο των φυλακών. Έπρεπε να βρούμε τις σωστές πηγές για να φτιάξουμε τη γενική δομή του σεναρίου. Γίναμε μια πενταμελής ομάδα και μπήκαμε στις φυλακές. Βάλαμε τα δυνατά μας για να διασκεδάσουμε την εμπιστοσύνη των φυλακισμένων κι ευτυχώς σύντομα μας υποδέχτηκαν σαν φίλους τους κι αρχίσαμε την έρευνά μας. Επόμενος στόχος ήταν οι φυλακισμένοι που είχαν υποφέρει από μεγάλης διάρκειας κρατήσεις και είχαν ήδη αποφυλακιστεί. Αντικρύσαμε ορισμένα εξαιρετικά παραδείγματα και συναρπαστικά περιστατικά που έκαναν την επιλογή σχεδόν αδύνατη.

Ποια προβλήματα αντιμετωπίσατε μέχρι να φτάσετε στα γυρίσματα;

Το πρώτο σοβαρό πρόβλημα ήταν το πως θα μπορούσαμε να κάνουμε τα γυρίσματα μέσα σε φυλακή. Δεν μπορούσαμε να χτίσουμε μια φυλακή λόγω της στενής οικονομικής μας κατάστασης, έτσι έπρεπε να πείσουμε τις αρχές να μας επιτρέψουν να μπούμε σε φυλακή. Απευθυνθήκαμε στο υπουργείο δικαιοσύνης και αμέσως μας το αρνήθηκαν. Δεν απογοητεύτηκα καθόλου και είχα 42 διαδοχικές συναντήσεις

μαζί τους σε διάρκεια τριών μηνών. Τελικά κατάφερα να μπω στις φυλακές για να κάνω τα γυρίσματα. Ωστόσο, αντιμετώπισα μερικά σοβαρά προβλήματα με τα νεύρα μου.

Υπάρχουν χρήματα για τέτοιες ταινίες;

Η χρηματοδότηση ήταν επίσης ένα άλλο εμπόδιο. Από τη μία κανείς δεν ήθελε να στηρίξει οικονομικά την πρόταση από την άλλη ποτέ δε θα συμφωνούσα να ρίξω την ποιότητα της ταινίας για οικονομικούς λόγους. Επειδή είμαι πρωτοεμφανιζόμενη σκηνοθέτις έπρεπε να πάρω ειδική άδεια από την Ένωση Ιρανών Σκηνοθετών οι οποίοι μου το αρνήθηκαν, αν και είχα τις προϋποθέσεις που απαιτούνται. Τελικά, αφού είχα πάρει την άδεια της φυλακής, πήρα την άδεια σκηνοθεσίας στο όνομα του άντρα μου κι εξήγησα την οικονομική μας κατάσταση στο συνεργείο και τους ηθοποιούς. Ολοι μπήκαν γερά στη δουλειά και χρειαστήκαμε δύομιση μήνες. Κάθε μέρα στις έξι το πρωί όταν περνούσα το δρόμο κι έφτανα στο χώρο των φυλακών, προβληματίζομαι βλέποντας το συνεργείο μου πίσω από τα σίδερα. Είχα έναν διαρκή εφιάλτη. Την τελευταία μέρα δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε πως είχαμε κάνει την ταινία μετά από τρία χρόνια αγώνα. Πέρα απ' όλα τα προβλήματα είμαι ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα αν και γνωρίζω πως θα ήταν ακόμη καλύτερη αν ... Αφού ολοκληρώθηκε η ταινία για δύο χρόνια ήταν απαγορευμένη. Τελευταία επιτράπηκε η προβολή της και κάναμε ρεκόρ εισιτηρίων.

“Η ιστορία της ταινίας βγαίνει από τη μουρμούρα των συναισθημάτων μας, τα πράγματα δηλαδή που μας ενοχλούν στην κοινωνία που ζούμε και μένουν στο μυαλό μας. Μια ταινία είναι η εξωτερίκευση των σκέψεων και των πιστεύω μας.”

Πόσο το καθεστώς στο Ιράν επηρεάζει τη δουλειά σας σε βαθμό τέτοιο που ορισμένοι Ιρανοί καλλιτέχνες να ζουν σαν εξόριστοι σε άλλες χώρες;

Δεν γνωρίζω τι προβλήματα μπορεί να έχουν όσοι Ιρανοί καλλιτέχνες ζουν εξόριστοι από την πατρίδα τους. Όταν κάνουμε μια ταινία στο Ιράν κάνουμε μια ταινία, δεν το κάνουμε για να τις βγάλουμε στο εξωτερικό. Πάντα υπάρχει ένας συγκεκριμένος λόγος. Αυτό που έχω πει πολλές φορές είναι πως κάθε ταινία έχει μια εξήγηση, δεν ανήκει σε μια συγκεκριμένη γεωγραφία αλλά είναι για όλο τον κόσμο. Μπορεί να κάνεις μια ταινία η οποία τυχαίνει να συμβαίνει στο Ιράν, όπως οι έλληνες σκηνοθέτες κάνουν ταινίες για τη δική τους κοινωνία. Το θέμα είναι ότι κάνουμε μια ταινία για την ιρανική κοινωνία και τυχαίνει να γίνεται αρεστή κι σε άλλες χώρες.

Ποιός ήταν ο ειδικός λόγος για τον οποίο θέλατε να κάνετε ταινία τις *Γυναίκες Φυλακές*;

Αξίζει να σας πω πως η ιστορία της ταινίας βγαίνει από τη μουρμούρα των συναισθημάτων μας, τα πράγματα δηλαδή που μας ενοχλούν στην κοινωνία που ζούμε και μένουν στο μυαλό μας. Μια ταινία είναι η εξωτερίκευση των σκέψεων και των πιστεύω μας. Αγαπώ τον κινηματογράφο. Πιστεύω πως υπάρχει δικτατορία σε όλο τον κόσμο και φυσικά έχει διαφορετικό τίτλο και πρέπει να καταστραφεί. Ο δογματισμός δεν έχει θέση στον 21ο αιώνα.

Πόσο το θρησκευτικό καθεστώς ευθύνεται για ορισμένα κοινωνικά προβλήματα;

Κατά τη γνώμη μου η βάση οποιασδήποτε θρησκείας είναι η ελευθερία και η απελευθέρωση. Συχνά ερμηνεύεται ο ρόλος της θρησκείας για συγκεκριμένα συμφέροντα. Αυτό κάνει τα πράγματα διαφορετικά. Ο καθένας πρέπει να μπορεί να δώσει τη δική του εξήγηση για τη θρησκεία κι ας το κάνει με διαφορετικό τρόπο.

Γιατί κατά τη γνώμη σας οδηγούνται οι άνθρωποι στη φυλακή;

Η χώρα μου θεωρητικά κατατάσσεται ανάμεσα στις αναπτυσσόμενες κι αναρωτιέμαι αν το αναπτυσσόμενη είναι η κατάλληλη λέξη για το Ιράν αυτή τη στιγμή. Κάποτε έφτασε στα χέρια μου η πληροφορία πως οι Ιρανοί πήγαν στη φυλακή 40 εκατομμύρια φορές. Ο πληθυσμός του Ιράν έχει φτάσει τα 67 εκατομμύρια σήμερα. Δηλαδή, ορισμένοι έστω για μία φορά άλλοι για περισσότερες έχουν μπει στη φυλακή. Πώς οι αρχές του Ιράν αναμειχθηκαν στη διαμόρφωση αυτής της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής κατάστασης η οποία οδήγησε όλους αυτούς τους ανθρώπους στη φυλακή; Είναι λόγω έλλειψης της δημοκρατίας ή επειδή οι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για την ιστορική τους μνήμη και δεν μαθαίνουν από το παρελθόν τους; Προσπάθησα μέσα από την ταινία μου να μπορέσουμε να θυμηθούμε το παρελθόν μας.

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλίτης

43^ο
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
8-17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

www.ert.gr

Dewar's
Always True Cinema
Expressions

43^ο Φεστιβάλ
Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

8-17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2002 # www.filmfestival.gr

Τα φώτα σβήνουν...
και ξαφνικά
ένας μαγικός κόσμος ζωντανεύει
μπροστά στα μάτια σας.

**Αληθινές συγκινήσεις
μεγάλου μήκους!**

Κάθε ταινία και μία ξεχωριστή ιστορία.
Κάθε ιστορία
και μία αληθινή δημιουργία γεμάτη μαγεία.
Τη μαγεία του κινηματογράφου...
Ζήστε κι εσείς
τη μαγεία του κινηματογράφου συντροφιά
με το Dewar's.

Dewar's Always you.
Always true.

www.dewars.gr

Χ Ο Ρ Η Γ Ο Σ Β Ρ Α Β Ε Ι Ω Ν Κ Ο Ι Ν Ο Υ

Απολαύστε υπεύθυνα

Οι λέξεις DEWAR'S, WHITE LABEL και O HIGHLANDER είναι σήματα κατοχυρωμένα.

McCain-Ericsson Athens

Πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών Δρομολογώντας λύσεις στα προβλήματα

Φέτος εκλεγθήκατε για δεύτερη διετία στο προεδρείο της Εταιρίας. Τι σημαίνει αυτό για σας;
Στην Εταιρία Ελλήνων Σκηνοθετών ήρθα για να μείνω, δεν ήρθα για να φύγω. Χρειάζεται χρόνος για να μπορέσεις να βάλεις τα πράγματα σε μια σειρά, να δώσεις λύσεις σε προβλήματα που υπάρχουν εδώ και χρόνια. Χρειάζεται τουλάχιστον μια τετραετία για να πεις ότι αρχίζεις να κάνεις κάτι. Όλα στην Ελλάδα γίνονται δύσκολα, το ίδιο και οι διεκδικήσεις. Ό,τι θές να κερδίσεις θέλει χρόνο. Εξάλλου εγώ πάντα τις καλύτερες συνεργασίες μου τις έχω κάνει με τους Έλληνες σκηνοθέτες. Οι Έλληνες σκηνοθέτες είναι το πιο ζωντανό πνευματικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας. Καμιά φορά βέβαια εξαναγκάζονται να γίνουν και συνδικαλιστές...

Ποιες είναι οι διεκδικήσεις σας;

Αν έβαζα σε μια σειρά όλα τα θέματα, όλα τα προβλήματα, όλες τις διεκδικήσεις θα έλεγα ότι το πρώτο πράγμα είναι η ανεργία. Δυστυχώς οι Έλληνες σκηνοθέτες έχουν 90% ανεργία. Ζούμε στην εποχή που οι δημοσιογράφοι είναι σκηνοθέτες, είναι συγγραφείς, είναι παρουσιαστές...

Το δεύτερο ζήτημα είναι η παιδεία. Χρόνια τώρα όλοι μιλάνε για μια σχολή, ο καθένας φέρνει και τη δικιά του σχολή. Εδώ πιστεύω ότι και η κινηματογραφική κοινότητα έχει τεράστια ευθύνη, γιατί ποτέ δεν έγινε μια κοινή πρόταση. Η μόνη πρόταση πάντως που έχω διαβάσει και είναι σοβαρή είναι του Βάσου Αλεξάκη της Ε.Τ.Ε.Κ.Τ. Είναι η μόνη εφικτή πρόταση για να γίνει μια σχολή σαν ένα τμήμα της σχολής καλών τεχνών στην Αθήνα. Η πολιτεία πάντως πρέπει να δει όλες τις προτάσεις και μετά να αποφασιστεί η σχολή.

Το τρίτο θέμα που διεκδικούμε είναι το περίφημο 1.5%. Εδώ αξίζει όμως να σημειωθεί ότι μετά από την προσφυγή που κάναμε προς το ΥΠ.ΠΟ. και το Υπουργείο Τύπου και μετά και τη συνάντηση που είχα με τον Υπουργό, διορίστηκε η επιτροπή που αποτελείται από ένα σκηνοθέτη, έναν κριτικό, έναν διευθυντή παραγωγής και το σύμβουλο κινηματογραφίας. Αυτό που μένει πια είναι να ξεκινήσουν οι συνεδριάσεις κάτι που το θεωρώ πολύ σημαντικό. Τέλος θα πρέπει να αναφερθεί και το ασφαλιστικό μιας και οι Έλληνες σκηνοθέτες σήμερα δεν έχουν ασφάλιση και είναι και οι ίδιοι υπεύθυνοι γι' αυτό.

Υπήρχε μια παλιά ρύθμιση της Μελίνας, που οι σκηνοθέτες μπορούσαν να εξαγοράσουν τα ένσημα και θέλουμε να λειτουργήσει και πάλι. Πολλά είναι τα θέματα αλλά πάνω απ' όλα πρέπει να αλλάξει ο συνολικός νόμος-πλαίσιο όλου του κινηματογράφου και όσο αφορά το Φεστιβάλ και όσο αφορά και το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου.

Στην επόμενη διετία τι απ' όλα αυτά που αναφέρατε μπορεί να γίνει;

Όλα τα παραπάνω δρομολογούνται. Χρειάζεται πίεση και σοβαρή αντιμετώπιση για να γίνουν. Δεν υπάρχουν εχθροί του ελληνικού κινηματογράφου. Κάποιες φορές γίνονται σκληροί όχι γιατί βλέπω εχθρούς μπροστά μου, αλλά γιατί πιστεύω ότι πρέπει να γινόμαστε σοβαροί όταν πρόκειται για το έργο των Ελλήνων σκηνοθετών. Πρέπει αυτοί που αναλαμβάνουν εξουσία και αυτοί που έχουν θέσεις να χαμηλώνουν τους τόνους. Στην Ελλάδα γίνεται το αντίθετο. Όταν παίρνεις θέση πρέπει να είσαι σεμνός. Πρέπει λοιπόν να χαμηλώσουν οι τόνοι και να αντιμετωπιστεί ο σκηνοθέτης ανάλογα του κύρους του.

Τι πρέπει να γίνει από τη μεριά της πολιτείας όσον αφορά τους νέους Έλληνες σκηνοθέτες;

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνει το κέντρο κινηματογράφου είναι να δώσει ευκαιρίες στους νέους ανθρώπους. Αυτό σημαίνει Ε.Κ.Κ. Όταν δεν υπάρχει παιδεία από τις σχολές, πρέπει το ίδιο να γίνεται σχολή και να δίνει την ευκαιρία σε νέους ανθρώπους να κάνουν την πρώτη τους ταινία. Ακόμα κι αν αποτύχουν. Αυτή είναι η διαφορετικότητα του Κέντρου, ότι σου δίνει τη δυνατότητα να αποτύχεις. Και έτσι πρέπει να μείνει το κέντρο σε αντίθεση με

τον ιδιώτη παραγωγό που πάντα θέλει να κερδίζει. Οι σκηνοθέτες είναι μια μοναχική ιστορία. Πρέπει να τους πλησιάσεις, να μιλήσεις μαζί τους, χρειάζεται καθημερινή επαφή. Δυστυχώς στις επαφές που έχουν με όλους τους φορείς γύρω από τον κινηματογράφο η αντιμετώπισή τους δεν είναι καλή. Όταν μπαίνουν στο Κέντρο Κινηματογράφου πρέπει να αισθάνονται οικεία, κάτι που δυστυχώς δεν συμβαίνει. Μπορεί οι σκηνοθέτες να φαίνονται λίγο ιδιαίτεροι άνθρωποι, αλλά αυτό συμβαίνει γιατί για να κάνεις αυτή τη δουλειά χρειάζεται υπομονή, επιμονή, συγκέντρωση και χρειάζεται να χάσεις πολλά πράγματα από τη ζωή σου, να χάσεις πολλά ηλιοβασιλέματα. Ο σκηνοθέτης μόνο στις ταινίες του βγάζει τον εαυτό του και το χαρακτή-

ρα του.

Η κριτική που γίνεται στην ελληνική ταινία είναι δίκαιη;

Ένας παλιός κριτικός είχε πει κάποτε ότι ο καλύτερος κριτής μιας ταινίας είναι ο ίδιος ο σκηνοθέτης. Μόνο ο σκηνοθέτης ξέρει τι ταινία έχει κάνει. Η κριτική που γίνεται από τους Έλληνες κριτικούς είναι πολύ πιο κάτω από τις ταινίες των Ελλήνων σκηνοθετών. Οι κριτικοί ή θα χαϊδεύουν ή θα βρίζουν. Όταν βρίζουν είναι άστοχοι και άδικοι και όταν γράφουν καλά δεν εξηγούν το γιατί. Αν έχει να πει κάτι μια ταινία οφείλουν να το δουν και να το αναδείξουν.

Πως βλέπετε το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης;

Η Ε.Ε.Σ. στηρίζει και στηρίζει αυτή τη γιορτή που λέγεται Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Όμως τα πράγματα πρέπει κάποια στιγμή να αλλάξουν, δεν μπορεί να μένουν ίδια. Έχουμε φτάσει σε ένα οριακό σημείο και πρέπει να περάσουμε σε ένα δεύτερο στάδιο, πέρα από τις βιτρίνες. Πρέπει να βάλουμε ξανά τον κόσμο μέσα στο σινεμά και τότε μόνο το σινεμά και το φεστιβάλ θα μιλήσει με την κοινωνία.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Lilly's story

του Ροβήρου Μανθούλη

Μπαρ, Ένας σκηνοθέτης εξόριστος στο Παρίσι την περίοδο της χούντας ετοιμάζει ένα σενάριο για την ιστορία της Λίλυ μιας αντιστασιακής που βασανίστηκε για τη δράση της. Τη Λίλυ θα την ερμηνεύσει η Μελίνα Μερκούρη με παραγωγό το Ζιλ Ντασέν και μέσα από την ιστορία της θα ξεπληρώνεται η κατάσταση στην Ελλάδα την περίοδο της χούντας. Το σενάριο γράφεται και οι παράλληλες ιστορίες των ανθρώπων που εμπλέκονται σε αυτήν σιγά σιγά ξεδιπλώνονται. Ιστορίες εξορίστων και ο παραλογισμός μιας εποχής. Η ταινία όμως συναντά δυσκολίες χρηματοδότησης κάτι που όμως δεν πτοεί τους δημιουργούς της. Προσπαθούν με κάθε μέσο να τη γυρίσουν μιας και γι' αυτούς είναι κάτι παραπάνω από μια απλή κινηματογραφική δουλειά, είναι η κατάθεση της ψυχής τους, είναι οι πολιτικές τους ανησυχίες, είναι μια φωνή διαμαρτυρίας, είναι η ίδια τους η ζωή. Ο Ροβήρος Μανθούλης ένας σκηνοθέτης με σπουδαία πείρα στο ντοκιμαντέρ μετατρέπει σε μυθοπλασία την πραγματική ιστορία μιας ταινίας που δεν κατάφερε τελικά να ολοκληρωθεί στο παρελθόν ο ίδιος. Δε μιλάει όμως μόνο για τα παρασκήνια του κινηματογράφου απλά τα χρησιμοποιεί για να αναμνησθεί μνήμες, κάνοντας ένα αιχμηρό πολιτικό σχόλιο για μια ολόκληρη εποχή. Ταυτόχρονα μιλά και για τις ανθρώπινες σχέσεις που πάντα δεν παύουν να κυριαρχούν και να έχουν τον πρώτο ρόλο στη ζωή.

Μια ταινία μέσα σε ταινία για ανθρώπους που επηρεάζονται και επηρεάζουν την Ιστορία

B.P.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 18:30

ΕΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

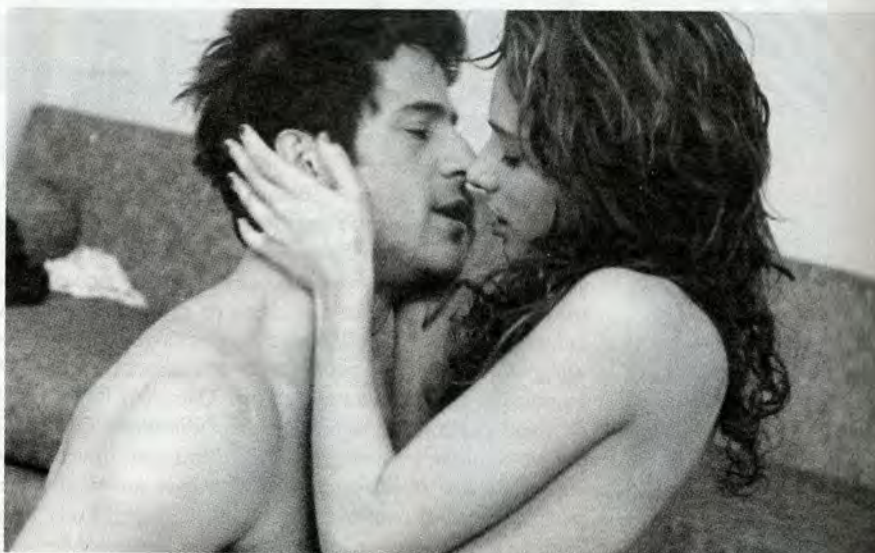
Αύριο θά'ναι αργά

της Λάγιας Γιούργου

Ο Αντώνης βγαίνει από τη φυλακή με 48ωρη άδεια. Μια συνάντηση με μια πόρνη που θέλει να ξεφύγει από τον προσάτη της της θα τους οδηγήσει γρήγορα σ' έναν ανεξέλεγκτο έρωτα. Όμως όλα είναι εναντίον τους. Ο Αντώνης πρέπει να γυρίσει στη φυλακή, να προστατεύσει τον έρωτά του, να φροντίσει τον αδελφό του. Αυτή πρέπει να ξεφύγει για πάντα από τον παρελθόν της που την κυνηγά. Μέσα σε λίγες μέρες πρέπει να βρεθεί μια λύση. Κι όλα αυτά με φόντο τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και με τους ήρωες να κινούνται στα γρανάζια του υποκόσμου. Εκεί που το παρελθόν δε διαγράφεται εύκολα και οι επιλογές και αποφάσεις όχι μόνο μοιάζουν, αλλά είναι πολύ βαριές. Η Λάγια Γιούργου μετά *Το σπίτι στην εξοχή* επιστρέφει με μια διαφορετική ταινία που εξελίσσεται σε γρήγορους ρυθμούς, με τους ήρωες της να προσπαθούν να επιβιώσουν σε μια αφιλόξενη γι' αυτούς πόλη. Και αυτοί απερίσκεπτοι αγωνίζονται με την πίεση του χρόνου να τους καταδικάσει, να διατηρηθούν στην επιφάνεια και να ξεφύγουν από τη μοίρα τους.

Μια ιστορία για τις επιλογές του έρωτα και τις συνέπειές τους.

B.P.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 14:00

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ε Ι Σ

Υπό την πίεση του χρόνου...

Λάγια Γιούργου, σκηνοθέτις

Στην ταινία σας οι ήρωες κινούνται στο χώρο του περιθωρίου. Σας φόβισε το γεγονός ότι υπήρχε η πιθανότητα να φανεί σχηματικό; Πόσο δύσκολο ήταν να καταγραφεί με ρεαλιστικότητα;

Δε με φόβισε, γιατί η ιστορία τόσο στη σύλληψη όσο και στην εκτέλεση είχε μια δύναμη και μια αλήθεια. Το δύσκολο δεν ήταν να δείχνουν όλα αυτά ρεαλιστικά, δηλαδή πραγματικά να πείθουν, το δύσκολο ήταν να μην αποπνέουν μια μιζέρια, γιατί τότε η πραγματικότητα δεν ενδιαφέρει κανέναν ή για την ακρίβεια δε βοηθεί κανένα. Κι εγώ πάνω απ' όλα νομίζω ότι έκανα μια βοηθητική ταινία.

Ο χρόνος παίζει σημαντικό ρόλο στην ιστορία του έργου. Οι ήρωες κινούνται και δρουν με το βάρος του χρόνου να επηρεάζει τις επιλογές τους. Το γεγονός αυτό δίνει μια ιδιαίτερη δραματική διάσταση στις πράξεις τους;

Εσείς τι λέτε, δε δίνει; Πάντα η πίεση του χρόνου δι-

νει δραματικές διαστάσεις κι αυτό είναι από τους βασικούς κανόνες σε επίπεδο δραματοποίησης. Αυτό κάνει και ένα ποδοσφαιρικό αγώνα ας πούμε δραματικό, να σου μένουν τρία λεπτά και να πρέπει να ισιφαρίσεις για να περάσεις στον τελικό... Δεν μπορείς ας πούμε να πεις ο (ερωτευμένος) ήρωας μιας ταινίας «άργησα να πάω στο ραντεβού και όταν έφτασα εκεί η Μαρία είχε φύγει». Πρέπει να τον δούμε να τρέχει σαν τρελός μέσα στο τράφικ να την προλάβει... λές τώρα.

Συνεργαστήκατε ως επί το πλείστον με νέους άφθαρτους ηθοποιούς. Αυτό ήταν συνειδητή επιλογή και σε τι εξυπηρετεί την ταινία;

Ναι ήταν μια συνειδητή επιλογή, ήθελα νέους, γιατί οι νέοι έχουν ακριβώς τη δόση της αφέλειας που χρειάζεται για να σε ακολουθήσουν, η δυσπιστία πο-

τέ δεν κινεί τα πράγματα, η αφέλεια τα σπρώχνει, πιστέψτε με. Κι απ' ό,τι φαίνεται υπηρέτησε και την ταινία, όσοι είδαν αυτά τα παιδιά - τη Μαρίνα, τον Αλέξη και τον Οδυσσέα - στην ταινία τα αγάπησαν.

Η ταινία έχει ήδη προβληθεί στις αίθουσες. Πώς είδατε την ανταπόκριση του κοινού και τι περιμένετε τώρα για από την προβολή της στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης;

Η ταινία προβλήθηκε πάνω από 40 εβδομάδες Αθήνα και επαρχία, άρα καλά τα πήγαμε. Στη Θεσσαλονίκη ήρθα μόνο για τη γιορτή του κινηματογράφου, γι' αυτό και είμαι χαλαρή στο θέμα των βραβείων, αν αυτό εννοείτε. Άσε που εγώ δεν ήμουν ποτέ η αγαπημένη των καθηγητών, των συμμαθητών μου ή μουνα...

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Πλάτων Ανδρικόσκις μιλά για τη μουσική της ταινίας με παραδείγματα...

[...] Είναι η τρίτη ταινία μεγάλου μήκους με μουσική δική μου, που παρουσιάζεται στο κοινό (οι άλλες δύο είναι ο *Iagouaros* της Κατερίνας Ευαγγελάκου και το *Lettre du Leban* της Ginette Michoud). Έτσι, παρ' όλο που έχω γράψει μουσική για πολλές ταινίες μικρού μήκους και για ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα και το εξωτερικό, θα μπορούσα να πω πως είμαι ακόμη νέος στο είδος (όχι δυστυχώς και στην ηλικία) και τα όσα ακολουθούν θα πρέπει να αντιμετωπισθούν σαν τα λόγια ενός ανώριμου ακόμη μουσικού.

[...] Θα ξεκινήσω από ένα ερώτημα που τίθεται συνήθως στον συνθέτη. «Για ποιόν γράφει;» Για τον σκηνοθέτη; για τον θεατή; για κάποιον από τους ήρωες του δράματος; Θα προσπαθήσω να απαντήσω δανειζόμενος ένα απλό σενάριο: «Ας υποθέσουμε ότι ένα κοριτσάκι έχει μια γατούλα σ' ένα σπίτι που εμφανίζεται κάποιο βράδυ ένας ποντικός. Ο πατέρας της μικρής, παρ' ό,τι φιλόζωος, βάζει μια φάκα μ' ένα κομμάτι τυρί στην οποία, όπως είναι φυσικό, πάνεται ο λαίμαργος ποντικός. Η γατούλα, βρίσκοντας τον ποντικό πιασμένο, τον καταβροχθίζει μπροστά στα μάτια της έντρομης κόρης που αμέσως διώχνει τη γάτα από το σπίτι και αναπτύσσοντας ένα μίσος προς τον πατέρα της, και κατά

προέκταση στο ανδρικό φύλο, απομακρύνεται από την οικογένεια και παντρεύεται αργότερα στην Ολλανδία μια συμμαθήτριά της. Ο πατέρας αυτοκτονεί και η μητέρα, μέσα στην απελπισία της, γίνεται στέλεχος μεγάλης πολυεθνικής και αργότερα Υπουργός περιβάλλοντος.» Για ποιο απ' όλ' αυτά τα δράματα γράφει ο μουσικός; Για τον αυτόχειρα πατέρα; την ψυχασθενή κόρη; την μητέρα Υπουργό; την διωγμένη γάτα; ή τον νεκρό ποντικό; Κατά τη γνώμη μου η δουλειά του μουσικού είναι να γράψει ένα Ρέκβιεμ για το κακόμοιρο τυρί, που, παρ' όλο που είναι το πρώτο που φαγώθηκε, η έναρξη δηλαδή του δραματικού κύκλου, είναι αυτό που παραμελείται στη συνέχεια από τον σκηνοθέτη, τους θεατές και κυρίως από τους κινηματογραφικούς κριτικούς.

[...] Ένα δεύτερο θέμα για το οποίο ερωτάται συχνά ο συνθέτης είναι για το κατά πόσο ένα γεγονός στη διάρκεια των γυρισμάτων επηρέασε τη μουσική γραφή της ταινίας. Στην προκειμένη περίπτωση πράγματι η ταυτόχρονη γνωριμία μου με την εξαιρετική ηθοποιό και θαυμάσια αοιδό Θεοδώρα Τζήμου, με οδήγησε, όχι μόνο να γράψω τα τραγούδια που συνοδεύουν την ταινία αλλά και τη μουσική στο σύνολό της. Η κυρία Τζήμου, με την αύρα που

εκπέμπει, μου επέτρεψε να γράψω τραγούδια που βρίσκονται ανάμεσα στο μελό και στο πραγματικό δράμα. Η ερμηνεία της, για να χρησιμοποιήσω ξανά παράδειγμα με το προσφιλές μου κατοικίδιο, βρίσκεται στο τελευταίο στάδιο της πτώσης της γάτας του Σρέντιγκερ. Εκεί που τα όρια ανάμεσα στο θάνατο και τη ζωή φέρνουν σε καθημερινή σύγκρουση την καθημερινότητα με την λογική. Εκεί που οι ήρωες της ταινίας της Λάγιας Γιούργου επιλέγουν να κατοικήσουν. Σ' αυτό το τελευταίο δευτερόλεπτο ενός αναπόφευκτου θανάτου που διαίρεται ξανά και ξανά στο άπειρο.

[...] Θα μπορούσα να συνοψίσω λέγοντας πως η μουσική της ταινίας περιγράφει ακριβώς τη στιγμή που η γάτα του Σρέντιγκερ, μετά την ατέλειωτη πτώση της στο κενό, το τελευταίο δέκατο του δευτερολέπτου πριν συγκρουστεί με το έδαφος συναντά τον ποντικό, ο οποίος έχει μόλις συναντήσει το τυρί. Και οι τρεις μαζί αρχίζουν να διαιρούν τον χρόνο ξανά και ξανά αλλάζοντας την καθημερινή υφή του. Στριμώχνοντας δηλαδή την αιωνιότητα σε μιάμιση ώρα ή διαστρέλλοντας τη μιάμιση ώρα σε μια αιωνιότητα.

Όπως δηλαδή κάνει και ο κινηματογράφος.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Θέλοντας κάποτε να σκηνοθετήσει...

Αλέξης Γεωργούλης, ηθοποιός

Το *Αυριο θα 'ναι αργά* ήταν η πρώτη κινηματογραφική σας εμφάνιση σωστά;

Ήταν η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία που έπαιξα. Είχα κάνει και μια μικρού μήκους με ένα φίλο ο οποίος βρίσκονταν στα πρώτα βήματα της σκηνοθεσίας και εγώ στα πρώτα μου βήματα ως ηθοποιός. Από αυτήν την ταινία με είδε η Λάγια και με επέλεξε. Αυτή τη φορά ο ρόλος ήταν πολύ πιο συγκεκριμένος, είχα περισσότερες σκηνές για να τον ενοσωκώσω. Ουσιαστικά ήταν η πρώτη εμπειρία όσον αφορά το επάγγελμα.

Τι σας έκανε εντύπωση στο σενάριο από τον χαρακτήρα που υποδύεστε και πως τον προσεγγίσατε;

Το κυριώτερο που μου έκανε εντύπωση στο σενάριο ήταν ο τρόπος γραφής. Η Λάγια γράφει πολύ καλά σενάρια και όταν τα διαβάζεις σου έρχεται η εικόνα στο μυαλό. Όσο αφορά τον ήρωα δεν υπήρξε κάτι συγκεκριμένο, μου άρεσε γιατί ήταν ολοκληρωμένος. Η δική μου προσέγγιση στο χαρακτήρα δεν ξεκίνησε από το που γεννήθηκε, που βρίσκεται και τι κάνει τώρα. Ήταν περισσότερο να βρω τι ανάγκες είχε και οι ανάγκες

μας προκύπτουν περισσότερο από τον χαρακτήρα και τα θέλω μας. Δεν είναι δηλαδή τόσο ουσιαστικό το περιβάλλον. Το γεγονός ότι στην ιστορία αποφασίζει μέσα σε ένα 24ωρο να παντρευτεί μια πόρνη, στηρίζεται στην ανάγκη του γι' αυτό και που εξηγείται φυσικά μετά, από τον εξαφανισμένο πατέρα του, τη μητέρα του που δεν μπορεί να

τον στηρίξει, τη γιαγιά του που μόλις πέθανε. Δεν έχει κάποιο στήριγμα παρά μόνο τον αδελφό του που κι αυτόν τον έχει σαν παιδί του.

Όσον αφορά στη συνεργασία μας με τη Λάγια, τι είχε να κάνει με τη σκιαγράφηση των χαρακτήρων έγινε στις πρόβες. Στο γύρισμα στεκόμασταν περισσότερο στο τεχνικό μέρος παρά στο δημιουργικό. Στις πρόβες πάντως κάναμε μια δουλειά περισσότερο θεατρική με την έννοια ότι οι πρόβες ήταν για τον ηθοποιό, για το ρόλο, για να γίνει άνθρωπος αυτός ο ρόλος.

Πώς είδατε την εμπειρία στα γυρίσματα;

Στα γυρίσματα με ενδιέφερε να βλέπω το τεχνικό μέρος και το παρακολουθούσα. Με ενδιαφέρει δηλαδή και η σκηνοθεσία. Αρχικά με ενδιαφέρει για το επάγγελμα. Όπως ένας σκηνοθέτης

οφείλει να ξέρει πως δουλεύει ένας ηθοποιός, έτσι κι ένας ηθοποιός πρέπει να ξέρει πως δουλεύει ένας σκηνοθέτης για να υπάρχει και η ανάλογη εμπιστοσύνη. Η σκηνοθεσία γενικότερα είναι κάτι σαν όνειρο, αλλά για πολύ αργότερα, όχι για τώρα. Θα ήθελα, με ιντριγκάρει, με ελκύει αυτό το άθλημα αλλά για αργότερα, όχι για τώρα.

Λένε ότι ο ηθοποιός δεν έχει πολλά περιθώρια έκφρασης στο σινεμά, μιας και τον ελεγχον τον έχει ο σκηνοθέτης. Ισχύει αυτό;

Δεν ισχύει. Μπορεί στον κινηματογράφο να είσαι πιο περιορισμένος, αλλά είσαι περισσότερο ακριβής. Το παραμικρό που θα σκεφτείς παίζει ρόλο στο πλάνο. Σε περιορίζει λίγο αλλά έχεις μια τεράστια ελευθερία κι ένα τεράστιο πεδίο να κινηθείς, που είναι πάνω στις λεπτομέρειες. Γι' αυτό και όχι μόνο με ενδιαφέρει ο κινηματογράφος, αλλά με μαγεύει κι όλος, με τρελαίνει, μ'αρέσει πάρα πολύ. Αν μπορούσα να κάνω μόνο κινηματογράφο είμαι πολύ κοντά στο να το επέλεγα αποκλειστικά. Απλά ο κινηματογράφος στην Ελλάδα δεν μπορεί να αυτοσυντηρηθεί, δεν μπορεί να έχει ηθοποιούς μόνο για το σινεμά. Ο ηθοποιός για να συντηρηθεί πρέπει να κάνει και άλλα πράγματα.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Μιλούν συγγραφείς για τις ταινίες

Ξενοφών Μπρουντζάκης

για την ταινία *Αυριο θα 'ναι αργά*

Στην ταινία οι τρεις βασικοί μας ήρωες, με κάθε μέσον της υπόστασής τους διατυμπανίζουν ότι μισούν αυτόν τον κόσμο, ωστόσο -κι εδώ έχει τη ρίζα του βαθιά το τραγικό στοιχείο- δεν κάνουν τίποτα περισσότερο από τον να τον μιμούνται. Να τον μιμούνται αδέξια, μπροστά στα μάτια των ευηπόληπτων πολιτών που ελπίζουν κι εύχονται γι' αυτούς το χειρότερο. Η Λάγια στην ταινία της αυτή κοιτάει την κοινωνία μας από ένα άλλο παράθυρο, που όσο κι αν το κρατάμε επίμονα κλειστό, με τραβηγμένες τις κουρτίνες, υπάρχει κι ως καμώνόμαστε για το αντίθετο. Όπως υπάρχουν κι ένα σωρό άνθρωποι που καλλιεργούν τη σκληρότητά τους -άραγε απέναντι σε ποιούς- για να κρύψουν τις ευαισθησίες τους και την αξιοπρέπειά τους, προκειμένου να τα βγάλουν πέρα απέναντι σ' έναν κόσμο που περιστρέφεται σαν σφαίρα, δίχως αρχή και δίχως τέλος. Η Λάγια ξέρει να κοιτάει κατάματα τη ζωή που σου μαθαίνει πως αυτό που δεν συνέβη, δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ.

ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Ελένα Θεοδωράκη, σκηνοθέτης

Από τη στιγμή που συγκεντρώνονται ταινίες που δεν μπορούμε να τις δούμε στη διανομή και πλουτίζεται έστω για λίγο η κινηματογραφική μας παιδεία, το βλέπω θετικά. Ως παζάρι. Θα μπορούσε να κάνει περισσότερα. Τώρα περιμένει μια ελληνική ταινία που παίζεται στο πανόραμα, τι να σας πω, δεν ξέρω. Τον κοντό;

Αντελής Παγουλάτου, σκηνοθέτης

Το φεστιβάλ είναι ένα πανηγύρι ευχάριστο και είναι μια πρώτη δημόσια έκθεση. Εγώ θα είμαι ευτυχής αν η αίθουσα γεμίσει από κοινό της πόλης άσχετο με τον επαγγελματικό κινηματογραφικό χώρο. Περιμένω με μεγάλη αγωνία την επαφή με το κοινό, όχι από τους ειδικούς, από το κοινό το αυθόρμητο που μπαίνει, βλέπει, συγκινείται, γελάει ή απλά δεν τον ενδιαφέρει. Για το λόγο αυτό έκανα και την ταινία, για να τη δει ο κόσμος.

Γιάννης Κολόζης, παραγωγός

Το Φεστιβάλ είναι ένας σημαντικός θεσμός, έρραντεβου για τον Ελληνικό κινηματογράφο. Δίνει την ευκαιρία στους κινηματογραφιστές να ερθουν σε επαφή με το κοινό αλλά και μεταξύ τους. Άσε που στη Θεσσαλονίκη περνάμε πάντα καλά. Όσο για τα βραβεία ένας φίλος παλιός και πολυβραβευμένος κινηματογραφιστής λέει ότι κάθε φορά που έπαιρνε βραβείο έκανε ένα χρόνο να δουλέψει.

Νίκος Κορνήλιος, σκηνοθέτης

Το φεστιβάλ προσφέρει στην ταινία κάτι σημαντικό: τους πρώτους της θεατές. Είναι για ένα το τελευταίο στάδιο της δουλειάς. Τότε, όντο, μπορώ, μαζί με τους θεατές, να δω την ταινία σαν ταινία, να ακολουθήσω τους ρυθμούς της και να διαπιστώσω πώς λειτουργεί ο οργανισμός που ζητάει να δημιουργηθεί το βλέμμα κάθε θεατή.

Νίκος Ζερβός, σκηνοθέτης

Το Φεστιβάλ που ρωτάτε δεν είναι πια φεστιβάλ, αλλά ένα πανόραμα προβολής ορισμένων ελληνικών ταινιών. Χάθηκε η παλιά ατμόσφαιρα στο κτίριο Μακεδονικών Σπουδών.

Συρρικνώθηκε το ελληνικό τμήμα, χάριν ενός αμφιβόλου ποιότητας διεθνούς. Απομακρύνθηκαν έτσι και οι φανατικοί κινηματογραφόφιλοι που έκραζαν και καλά έκαναν τις βαρύγδουπες ψευδοδιανοομενίστικες μπουρδες που η μικρή κλειστή κάστα θεωρούσε αριστουργήματα...

Νίκος Ζαπατσίνης, σκηνοθέτης

Ήταν, είναι και πρέπει να παραμείνει η γιορτή του Ελληνικού Κινηματογράφου. Το κοινό της Θεσσαλονίκης το έχει αντιμετωπίσει με απερίοριστη στοργή και εμείς οι κινηματογραφιστές πρέπει να την αντιμετωπίσουμε όλο και περισσότερο με την συμμετοχή μας και την προσπάθεια για ακόμα καλύτερο κινηματογράφο.

Αλέξης Τσάφης, σκηνοθέτης

Το Φεστιβάλ, για μένα, είναι απαραίτητο. Αυτό νομίζω ότι τα λέει όλα. Με εντυπωσιάζει ο επαγγελματισμός της διοργάνωσης. Μπορώ να πω ότι είναι από τα λίγα πράγματα που έχω συναντήσει στην Ελλάδα που έχουν κάποια επαγγελματικότητα.

Νίκος Περάκης, σκηνοθέτης

Το διεθνές τμήμα έχει σίγουρα μεγάλο ενδιαφέρον και η παρουσίαση των νέων ελληνικών ταινιών είναι επίσης απαραίτητη... Το υπόλοιπο πανηγύρι έχει λιγότερο σχέση με τον θεσμό ενός Φεστιβάλ και περισσότερο με τον νόμο περί κινηματογράφου, παλιές συνδικαλιστικές κατακτήσεις και νεώτερη τηλεοπτική αισθητική. Παρ' όλα αυτά και μένα μου αρέσουν τα πανηγύρια και αν δεν είχα δουλειά θα ερχόμουν για μερικές μέρες.

Κατερίνα Μπέη, σεναριογράφος

Δεν μπορώ να κρίνω τον θεσμό, σαν πολιτιστικό γεγονός. Αυτό που έχω να πω πάντως είναι ότι είναι μου αρέσει η ελαφριά πλευρά του, αυτήν που μου θυμίζει εξαήμερη στο σχολείο. Όλοι μαζεύονται στα ίδια ξενοδοχεία, κάθονται πηγαδάκια από το πρωί ως το βράδυ, κάνουν εξέδρες, πηγαίνουν σε πάρτι, μεθάνε και στο τέλος της απονομής όλοι παραπονιούνται ότι τα θέματα ήταν εκτός ύλης...

Τάκης Παπαγιαννίδης, σκηνοθέτης

Ποσότητες ταινιών και προγραμμάτων έφεραν σε επαφή το νεανικό κοινό με τις ανησυχίες και τα επιτεύγματα των πιο απόμακρων κινηματογραφιών. Ατόνησαν, όμως, οι ιδέες, οι πρωτοβουλίες για τη συνύπαρξη του ελληνικού κινηματογράφου στις νέες συνθήκες. Τα πρώτα βήματα γίνονται φέτος. Πρέπει να ενισχυθούν και να πολλαπλασιαστούν. Οι φορείς προώθησης της ελληνικής ταινίας είναι ελάχιστοι, σχεδόν ανύπαρκτοι. Από κάπου πρέπει να ξεκινήσουμε.

Μάνια Παπαδημητρίου, ηθοποιός

Το Φεστιβάλ κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης είναι κατά την γνώμη μου από τους πιο επιτυχημένους θεσμούς στη χώρα μας και μακάρι να μπορούσε να υπάρξει το ανάλογο στο θεατρικό χώρο. Η τέχνη προχωράει μόνον όταν οι άνθρωποι από διαφορετικές χώρες και διαφορετικούς πολιτισμούς μπορούν να έχουν κάποιο τύπου καλλιτεχνικό διάλογο και οι διεθνείς συναντήσεις, όπως στον αθλητισμό έτσι και στην τέχνη, αυτοπροωθούν και διασφαλίζουν.

Βαγγέλης Μουρίκης, ηθοποιός

Είναι σημείο συνάντησης-γνωριμίας της δουλειάς ελλήνων και ξένων δημιουργών, το έργο των οποίων μπορεί και να μην τύχει άλλης δημοσιότητας τώρα, αλλά η αξία του να αναδειχθεί αργότερα. Με την έννοια αυτή είναι ζωτικής σημασίας. Αναμφισβήτητο είναι και σταθμός εκκίνησης πολλών ταινιών προς τις αίθουσες, πράγμα εξίσου σημαντικό.

Αθηνά Μαξίμου, ηθοποιός

Θεωρώ ότι είναι ένας υπέροχος θεσμός. Πέρα από τα βραβεία, δίνει την ευκαιρία να υπάρξουν ανταλλαγές πολιτισμών, συζητήσεων και ιδεών και νομίζω ότι τα τελευταία χρόνια έχει αναβαθμιστεί αρκετά.

Δημήτρης Μακρής, σκηνοθέτης

Αυτό που μ' ενοχλεί στο Φεστιβάλ είναι ότι δεν συμμετέχει ο πληθυσμός της Θεσσαλονίκης. Όσες φορές έχω έρθει, έχω δει αίθουσες άδειες. Αυτό είναι ενοχλητικό. Από άποψη ορ-

γάνωσης, είναι τέλεια. Ο Μισέλ έχει κάνει μια πολύ καλή δουλειά.

Γιάννης Λεοντάρης, σκηνοθέτης

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης είναι ένας θεσμός που παρέχει κινηματογραφική παιδεία σε μια χώρα χωρίς κινηματογραφική εκπαίδευση.

Πάνος Κρανηδιώτης, ηθοποιός

Έχω πάρα πολύ καλές εντυπώσεις και από την οργάνωση και από το κλίμα και που δημιουργείται στο Φεστιβάλ από τους συναδέλφους που βλέπω εκεί και από τη φιλοξενία. Έχω μια πολύ θετική εμπειρία.

Λάκης Κομνηνός, ηθοποιός

Γίνεται καλύτερο και πλουσιότερο στο διεθνές τμήμα του και φυσικά γονατίζει ποικιλοτρόπως το Ελληνικό αφού η σύγκριση είναι μοιραία.

Νίκος Γραμματικός, σκηνοθέτης

Το Φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης είναι πολύ σημαντικό. Έρχονται ταινίες από άλλες χώρες και υπάρχει ένας αλληλοεπηρεασμός ανάμεσα στους δημιουργούς. Όσες φορές έχω ανέβει ξεκούραστος, χωρίς ταινία, έχω περάσει πολύ καλά.

Κατερίνα Ευαγγελάκου, σκηνοθέτης

Το φεστιβάλ είναι ταυτισμένο με τον ελληνικό κινηματογράφο. Αποτελεί την εικόνα μας και είμαστε κομμάτι του. Η πολύ επιτυχής μεταβολή του από εθνικό σε διεθνές το αναβάθμισε στη συνείδηση τόσο των ελλήνων όσο και των ξένων. Αυτό που έχει χαθεί και μένει να ξαναβρεθεί είναι ο ενθουσιασμός, η συντροφικότητα, το χιούμορ και η αναστάτωση που έχουν πλέον εκλείψει. Αυτό είναι ευθύνη όλων ημών αλλά και του ίδιου του φεστιβάλ.

Γιάννης Αγγελάκης, ηθοποιός

Πήγαίνα πολύ στο Φεστιβάλ στα τέλη της δεκαετίας του '70 και τη δεκαετία του '80. Ήταν πολύ καλά, ο κόσμος συμμετείχε. Τώρα δεν ξέρω τι γίνεται, το έχω χάσει. Ειλικρινά δεν έχω ιδέα.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

παρόν!

1974-2002. ΤΟ «ΚΕΝΤΡΟ» ΔΗΛΩΝΕΙ ΠΑΡΟΝ ΣΤΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΙΝΕΜΑ
ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΕΣ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269 e-mail: info@gfc.gr

www.gfc.gr

Γυναίκα στον Ιρανικό Κινηματογράφο

νοιχτή συζήτηση σχετικά με την παρουσία των γυναικών στον ιρανικό κινηματογράφο πραγματοποιήθηκε χθες το πρωί με πρωτοβουλία του Ινστιτούτου των Νέων Οριζόντων. Στο πάνελ είδαμε ηθοποιούς και μια σκηνοθέτιδα από το Ιράν, που έφεραν με τη φυσική ομορφιά τους, ενώ όλες ενίστασαν με την παραδοσιακή μαντίλα: **Shahmed Aria** (ηθοποιός και μια από τις μεγαλύτερες ηθοποιούς του Ιράν που ήρθε αποκλειστικά για τη συζήτηση), **Niki Karimi** (διάσημη ηθοποιός, μέλος της Εθνικής Κριτικής Επιτροπής του Φεστιβάλ), **Manijeh Hekmat** (σκηνοθέτις, *Γυναίκες Φυλακές*), **Pejrah Ahangarani Farahani** (ηθοποιός, *Γυναίκες Φυλακές*), **Taraneh Alidousti** (ηθοποιός, *Είμαι η Ταρανέ, ετών 15*), **Mania Akbari** (ηθοποιός, *Δέκα*). Τη συζήτηση συντόνισε η δημοσιογράφος **Μαρία Κουφοπούλου**. Αν και η συζήτηση κινήθηκε λίγο εκτός θέματος, οι θέσεις των γυναικών παρουσίασαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Shahmed Aria

Πήθελα να τονίσω τις τρεις απαγορεύσεις στον ιρανικό κινηματογράφο: σεξ, βία, βία. Αυτό το γεγονός μας ωθεί να προσεγγίσουμε συναισθηματικές, κοινές και ευρύτερες ανησυχίες του ατόμου. Αυτά προωθούν τον ιρανικό κινηματογράφο αντί άλλων θεμάτων που προκύπτουν, όπως για παράδειγμα ότι η γυναίκα είναι υποδεέστερη του άντρα. Η συμμετοχή των γυναικών στο Ιράν έχει αυξηθεί σε όλους τους τομείς, ακόμη περισσότερο σε σύγκριση με τα προηγούμενα χρόνια. Μιλώντας προσωπικά, θα έλεγα ότι οι δυσκολίες και τα προβλήματα που αντιμετωπίσαμε στην ενασχόλησή με τον κινηματογράφο στο Ιράν, μπορεί να είναι και λιγότερα από αυτά που αντιμετωπίζει μια γυναίκα σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. [...] Συχνά με ρωτάνε για τη μαντίλα και πως καίω να παίζω φορώντας την. Όπως και οι άντρες που φορούν μαντίλα ή κοστούμι, τους απαντάω. Αυτό δεν σημαίνει ότι αλλάζει ο τρόπος σκέψης μου, ότι αλλάζει ο τρόπος με τον οποίο αντι-

μετωπίζω τα προβλήματα και τις δυσκολίες. [...] Ίσως η περιγραφή των τριών ταινιών εδώ και η συμμετοχή των γυναικών δίνει την πιο απλή απάντηση για τη βοήθεια που παράσχουν οι κινηματογραφιστές για την ανάδειξη των γυναικών. Είναι ευθύς καθρέφτης του Ιράν. Ο ιρανικός πολιτισμός εστιάζει στο θέμα της γυναίκας από αρχαιότατων χρόνων. Η μητριαρχία, που επικρατούσε και ανατράπηκε μετά την επανάσταση, επανέρχεται με αργούς ρυθμούς και μεθοδευμένες τακτικές.

Niki Karimi

Δεν πιστεύω ότι αναδεικνύεται ο ρόλος της γυναίκας στο Ιράν μέσα από κάποιες ταινίες. Επισκεφτείτε τη χώρα μας για να δείτε τι πραγματικά συμβαίνει. Ζούμε σε μια πολύπλοκη χώρα, όπου η λογοκρισία έχει τον πρώτο λόγο. Υπάρχουν προβλήματα, όπως και οπουδήποτε αλλού. Ωστόσο, σήμερα, οι γυναίκες στο Ιράν αποτελούν τα πιο δυναμικά μέλη μιας οικογένειας, η συμμετοχή τους έχει αυξηθεί σε πάρα πολλούς τομείς και συμπεράσματα δεν θα πρέπει να βγαίνουν μόνο μέσα από τις ταινίες. Πρόσφατα πήρα ένα βραβείο για τις προσπάθειες που καταβάλω υπέρ των δικαιωμάτων των γυναικών, καθώς οι 20 ταινίες στις οποίες πρωταγωνίστησα είχαν ως θέμα τα δικαιώματα των γυναικών. Ωστόσο, θεωρώ ότι καμία από αυτές τις ταινίες δεν αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα.

Manijeh Hekmat

Οι παραγωγές ταινιών στο Ιράν ανέρχονται σε 80 με 100 κάθε χρόνο. Η παραγωγή της τέχνης, πάντως, δεν θα πρέπει να εστιαστεί σε ένα από τα δύο φύλα. Οι γυναίκες στο Ιράν ασχολούνται με την τέχνη και με τον κινηματογράφο ειδικότερα. Από αυτή την άποψη, δεν βλέπω κάποια διαφορά μεταξύ του ιρανικού κινηματογράφου και του παγκόσμιου. Η διαφορά είναι ότι κάποιες από τις ταινίες στο Ιράν δεν παίρνουν άδεια προβολής στις αίθουσες, όπως για παράδειγμα

μα το 10 του Kiarostami. Στη χώρα μου, είμαστε επτά γυναίκες παραγωγοί ταινιών μεγάλου μήκους, ενώ είναι πολύ περισσότερες οι γυναίκες - παραγωγοί ταινιών μικρού μήκους.

Taraneh Alidousti

Αναρωτιέμαι αν υπάρχει ένα μέρος του κόσμου όπου οι γυναίκες δεν αντιμετωπίζουν προβλήματα με ένα διαζύγιο ή μια πρόωπη εγκυμοσύνη, για παράδειγμα. Θέλω να πω ότι τα προβλήματα είναι κοινά, παγκόσμια. Ας μην γίνεται κριτική και ας μην δημιουργείται η εντύπωση ότι τα προβλήματα αυτά εντοπίζονται σε μία μόνο χώρα, στο Ιράν.

Mania Akbari

Η ταινία 10, η *Taraneh*, αλλά και οι ταινίες της Neshat αποτελούν πτυχές μιας πραγματικότητας. Απλώς, ο κάθε δημιουργός, ο κάθε σκηνοθέτης βιώνει κάποιες συγκεκριμένες πτυχές αυτής της πραγματικότητας, τις οποίες και προβάλλει στο έργο του.

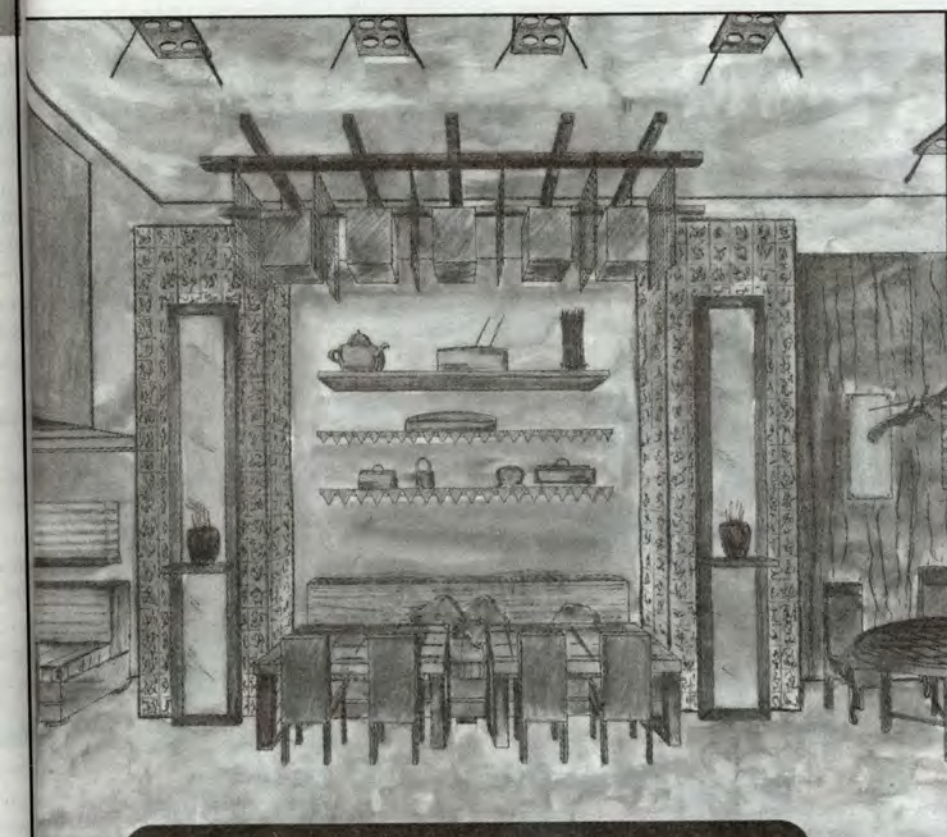

Pejrah Ahangarani Farahani

Λόγω της συμμετοχής μου στην ταινία *Γυναίκες φυλακές*, ήρθα σε προσωπική επαφή με Ιρανές κρατούμενες. Με συγκλόνησε το γεγονός ότι περίπου το 80% των γυναικών κρατουμένων ήταν κάτω των 19 ετών. Σκέφτομαι ότι αν αυτές οι γυναίκες δεν ήταν έγκλειστες, τότε θα μπορούσαν να βγουν και να δημιουργήσουν, όπως κάνουμε οι υπόλοιπες στην ιρανική κοινωνία.

Επιμέλεια: Όλγα Κοζάνη

Πλ. Αριστοτέλους 4, τηλ. 2310 234027

mojo
Lunch & Dinner

ΠΑΡΕ ΘΕΣΗ

ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ, ΣΕΒΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ
ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ, ΣΕΒΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΘΕΑΤΗ, ΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗ ΜΑΣ
ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΡΑ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ,
ΔΙΑΘΕΤΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΜΟΝΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
ΕΤΣΙ ΕΝΘΑΡΡΥΝΟΥΜΕ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΑΣ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΔΥΝΑΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΦΟΡΑ ΠΑΡΕ ΘΕΣΗ, ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ ΣΑΣ...

viewmaster

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ, ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΘΕΑΤΕΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ 33, ΤΚ 546 40, 0310 886 286
ΠΑΣΑΛΙΔΗ 147, ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ, ΤΚ 551 33, 0310 444 362
ΟΛΥΜΠΟΥ 112 & ΙΑΣΩΝΙΔΗ, ΤΚ 546 35, 0310 226 313
ΣΕΡΡΕΣ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ 52, ΤΚ 621 25, ΤΗΛ. 03210 59 139
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ 13 & ΠΑΠΑΓΑΥΛΟΥ, ΤΚ 621 22, 03210 56 077

www.vac.gr

VAC

VideoArtClub

The progressive home cinema club

24 ώρες

SERVICE

DVD VIDEO +

107

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μ	2	F
Η	3	A
Τ	1	X
Ρ	0	
Ο	2	2
Π	6	7
Λ	8	5
Ε	.	
Ω	2	5
Σ	0	8
	0	1

Studio ΕΝΤΡΟΠΙΑ &

OKLAHOMA UNIVERSITY

FILM & VIDEO STUDIES

ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ
ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΙ
ΗΘΟΠΟΙΟΙ
ΟΠΕΡΑΤΕΡ
ΜΟΝΤΕΡ

ΣΠΟΥΔΕΣ

Διευθυντής ο σκηνοθέτης
των βραβευμένων ταινιών "Μπιζνες στη
Βαλκάνια", "Ο Παράδεισος Ανοίγει
με Ανταρκτική" και 10 θεατρικών έργων

Βασίλης Μπουντιούρης

Studio ENTPORIA 4 ΧΡΟΝΙΑ 14 ΒΡΑΒΕΙΑ

Π.Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ 18, τηλ 2310 222694 / studioen@panafonet.gr

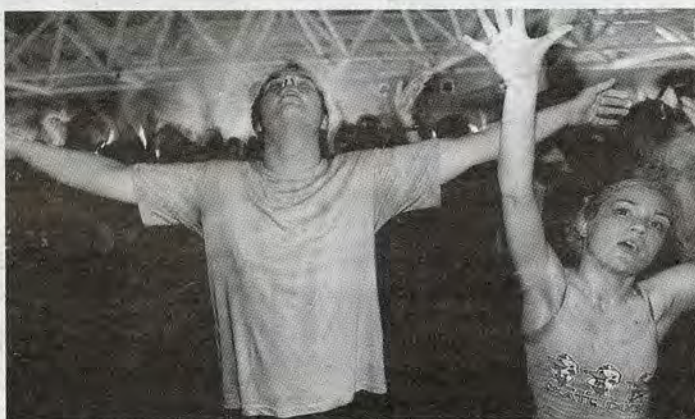
Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

ARROW/GRATIS

Λιουμπλιάνα / Ljubljana

του Igor Sterk (Σλοβενία, 2002)

Λιουμπλιάνα, σήμερα. 5 νέοι -φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι-, ζουν την ζωή της πόλης. Συναντήσεις σε μπαρ, φλερτ στα εσωτερικά, χορός στα μπαλκόνια. Οι διαδρομές πολλές και σε διαφορετική κατεύθυνση: άλλοτε αποκλίσεις και άλλοτε συγκλίσεις. Πρόσωπο που ξεριζώνει από αυτή την ομάδα των νέων, ένας φοιτητής της ιατρικής, ο Mare. Βέβαιος για το μέλλον του, αναποφάσιτος για τις κινήσεις του στην ζωή,

Το πορτραίτο μιας νεολαίας σε μια πόλη του σήμερα επιχειρεί να σχεδιάσει ο σκηνοθέτης

Mare περιπλανιέται χωρίς νόημα στη πόλη. Χωρίς φίλη, διστακτικός στο να προσεγγίσει τις γυναίκες που τον γοητεύουν, αναζητά μέσα στην ένταση του χορού και τις περιστασιακές σχέσεις ένα αντίβαρο για το συναισθηματικό του κενό. Ο σκηνοθέτης τοποθετεί τον Mare (αλλά και τα άλλα 4 πρόσωπα) μπροστά στις αποφάσεις μίας ζωής, τούς τοποθετεί στο σταυροδρόμι της ενηλικίωσης. Το ποιο ρόμο θα πάρουν είναι δική τους απόφαση.

Εκδιάζοντας μια αφήγηση που αποτελείται από μικρά περιστατικά από τη ζωή των ηρώων, και γεμάτη άσματα και κενά, ο σκηνοθέτης αποφεύγει τις συναισθηματικές υπερβολές και κορυφώσεις. Χωρίς να εγκολπώνεται τη στάση ζωής τους, αποφεύγοντας τις ηθικολογίες, περιγράφει τους όρους ζωής στην οικογένεια, τις σχέσεις, τα όνειρα, τις απογοητεύσεις του. Αυτά τα πρόσωπα σημαδεύονται από τη μοναξιά: μέσα στο πολύχρωμο κόσμο της techno μουσικής, η μοναξιά σκοτεινιάζει την ψυχή τους. Οι σκιές της νύχτας σημαδεύουν τα πρόσωπά τους και τα δάκρια που κυλούν στο πρόσωπο τους κατακατεύονται με τον ιδρώτα του χορού.

Το ερώτημα θέτει ο σκηνοθέτης: Γιατί αυτοκτόνησε ο νεαρός στην αρχή της ταινίας; Στο τέλος η απάντηση μπορεί να δοθεί πολύ εύκολα από τον θεατή.

Δ.Μ.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τσρνές, 15:00

Μοίρα / Yazgi

του Zeki Demirkubuz (Τουρκία, 2002)

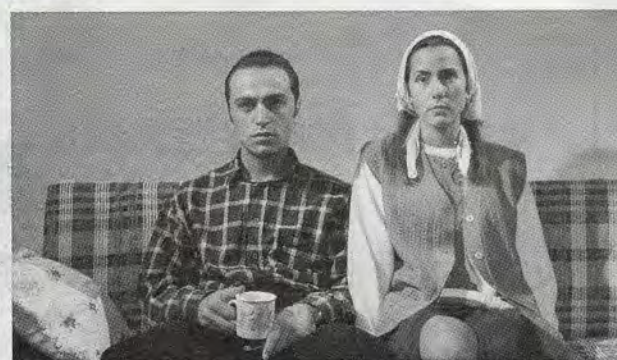
Βασισμένη στο κλασικό έργο του Albert Camus, *Ο Ξένος* (το οποίο στο παρελθόν έχει επίσης διασκευαστεί από τον Luchino Visconti) η ταινία έχει σαν κεντρικό πρόσωπο τον Musa, έναν εργαζόμενο σε ένα εκτελωνιστικό γραφείο. Η στάση του απέναντι στο φαινόμενο της ζωής είναι βαθιά πεσιμιστική και παθητική: δεν έχει επιθυμίες, πιστεύει ότι η ζωή είναι κενή νοήματος, και εντέλει παράλογη. Στο σημαδιακό γεγονός της απώλειας της μητέρας του μοιάζει να μην αντιδρά καθόλου: απαθής και δειλός να συνδιαλλαγεί με την θλίψη, συνεχίζει να ζει την καθημερινότητα του. Δεν αγωνίζεται, δεν παλεύει, αφήνεται να παρασυρθεί από το ρεύμα των γεγονότων. Υποκύπτει στην πίεση μιας νεαρής κοπέλας και την παντρεύεται, παρόλο που φαινομενικά δεν αισθάνεται τίποτα γι' αυτήν. Όταν θα κατηγορηθεί άδικα για την δολοφονία μιας μητέρας και των δύο παιδιών της θα εξακολουθεί να 'ναι απαθής. Η δικαστική διαδικασία αποκαλύπτει με σαφήνεια την στάση ζωής του...

Στο ανέκφραστο υποκριτικό ύφος του κεντρικού ηθοποιού μπορούμε να αναγνωρίσουμε την άποψη του Robert Bresson για την υποκριτική. Λιτή, αυστηρή και γυμνή από υπερβολές και κορυφώσεις, η αφήγηση οικοδομείται πάνω στο ελάχιστο και την λεπτομέρεια. Επικεντρώνοντας σε θέματα όπως η παραίτηση, η αποξένωση, ο έλεγχος και ο ορισμός της μοίρας, η ευθύνη και η πράξη, το χάος της ζωής και το άτομο, ο σκηνοθέτης επιλέγει ένα τόνο πικρά ειρωνικό και μια προσέγγιση βαθιά πεσιμιστική (που θυμίζει το σινεμά του Kieslowski).

Βραβευμένη στο φεστιβάλ της Κωνσταντινούπολης με το βραβείο της FIPRESCI, με συμμετοχή στο τμήμα Un Certain Regard των Καννών, έχοντας προκαλέσει εξαιρετικές κριτικές από τον διεθνή τύπο, η ταινία αυτή αποτελεί την διεθνή καταξίωση του σκηνοθέτη της Zeki Demirkubuz (γνωστού στο κοινό του φεστιβάλ από τις ταινίες *Τρίτη Σελίδα* και *Η Αθωότητα*).

Δ.Μ.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τσρνές, 20:00

Σ' αυτήν την ταινία απουσιάζουν οι χείμαρροι των συναισθημάτων -εδώ κινηματογραφείται το κενό της ψυχής.

the DIGITAL VIDEO

Ειδικά εφέ; Είναι πολύ ακριβά!
(Νομίζω. Έτσι άκουσα δηλαδή.)

Εστω ότι θέλετε να αφαιρέσετε ένα καλώδιο ρεύματος από ένα τοπίο. Ή να βάλετε μερικά σύννεφα σε ένα πλάνο με ουρανό. Ή ακόμα και να προσθέσετε ένα κίτρινο εποχικό κάπου. Υπάρχουν πλέον τα εργαλεία για να γίνουν τέτοια μικρά θαύματα στον υπολογιστή. Είναι προσιτά και αξιόπιστα.

Αν πιστεύετε ακόμα ότι υπάρχουν καλύτερες εναλλακτικές λύσεις, μην απευθυνθείτε σε εμάς.

«Το Digital Fusion είναι ο καλύτερος τρόπος να μπείτε στον κόσμο των ειδικών εφέ για ταινίες. Αν είστε ξεκινάτε με κάποιο γραφικό πακέτο σαν το After Effects και θέλετε να μπείτε στην μεγάλη κατηγορία, τότε το πολύ προσεκτικά»

www.eyonline.com

AMY SA - Digital Video
Trias 58, 152 35 Vrilissia-Athens / Greece
Tel.: 003 010 6133000, Fax.: 003 010 6133301,
e-mail: dvsales@amy.gr, web site: www.amy.gr/amydv

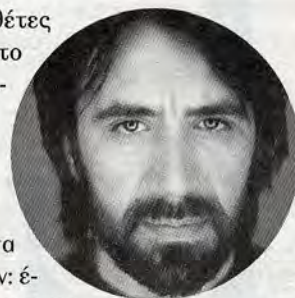
Zeki Demirkubuz

Θεωρείται ως ένας από τους πιο ελπιδοφόρους σκηνοθέτες της Τουρκίας. Γεννήθηκε στην Ισπάρτα της Τουρκίας το 1964. Αποφοίτησε από το τμήμα επικοινωνιών του Πανεπιστημίου της Κωνσταντινούπολης. Ξεκίνησε την καριέρα του το 1986, ως βοηθός του Ζεκί Οκτέν. Οι ταινίες του *Αθωότητα* και *Τρίτη σελίδα* συμμετείχαν σε προηγούμενα φεστιβάλ.

Στις ταινίες του στο κέντρο βρίσκουμε ανδρικά πρόσωπα αντιμέτωπα με καταστάσεις που δεν μπορούν να ελέγξουν: ένα μικρό σχόλιο αναμφίβολα για την κοινωνική κατάσταση στην Τουρκία. Στην *Αθωότητα*, μια ιστορία τυπικά μελοδραματική, ο ήρωας βιώνει τον αποκλεισμό, την εγκατάλειψη, το προσωπικό (αλλά και κοινωνικό) αδιέξοδο, και τέλος στην αδυναμία προσαρμογής στο χωρίς ηθική σημερινό κοινωνικό τοπίο. Ενώ στην *Τρίτη Σελίδα* ο κεντρικός χαρακτήρας είναι σε απόγνωση και φαίνεται ότι κυριαρχείται από δυνάμεις αόρατες, που τον οδηγούν στην απελπισία. Δέσμιος του κοινωνικού περιβάλλοντος που ζει, ο ήρωας δεν μπορεί να ελέγξει τη ζωή του: η μόνη απόδραση που είναι δυνατή είναι η αποχώρηση του από τα εγκόσμια.

Η *Μοίρα* είναι το πρώτο μέρος μιας τριλογίας με τίτλο *Ιστορίες για το σκοτάδι*.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Zaneta Vangeli, σκηνοθέτις

Κατ' αρχάς ήταν μεγάλη τιμή για μένα η πρόσκληση της Επιτροπής. Το Φεστιβάλ είναι από τη μια μεριά πολύ καλά οργανωμένο και από την άλλη υπάρχει μια πολύ ωραία ατμόσφαιρα. Είναι φανταστικά. Ήρθα να δω όσες πιο πολλές ταινίες μπορώ, κυρίως από το διεθνιστικό, γιατί είναι σημαντικό για μένα να ξέρω τι κάνουν οι άλλοι δημιουργοί.

Nae Caranfil, σκηνοθέτης

Η πρώτη μου εντύπωση είναι ότι η πόλη της Θεσσαλονίκης πρέπει να γίνει για να φιλοξε-

νήσει αυτό το Φεστιβάλ. Είναι κάτι πολύ παρθένο. Αυτό το σημείο συνάντησης ανθρώπων από διαφορετικούς πολιτισμούς ταυριάζει απόλυτα με το κλίμα της πόλης. Είναι το σωστό Φεστιβάλ στη σωστή πόλη ή το και το αντίστοιχο.

Nenad Djuric, σκηνοθέτης

Η ατμόσφαιρα, τα κτίρια είναι πολύ ωραία. Έχω την αίσθηση ότι η Θεσσαλονίκη ζει γι' αυτό το Φεστιβάλ, είναι μια παράδοση.

video
cinema
club

Π.Π. Γερμανού 5, Θεσσαλονίκη, 548 22 - Τηλ. 0310-284748
Βιζυηνού 65, 40 Εκκλησιές, Θεσσαλονίκη, 548 36 - Τηλ. 0310-968600

complete collections of:

ALMODOVAR * CASSAVETES

EISENSTEIN * LANG * KUROSAWA

TARKOVSKY * JODOROWSKI

FELLINI * KUBRICK * KAR-WAI WONG

WOODY ALLEN * JARMUSCH

classics
independent
cult

VHS & DVD

and more ... !!!

τώρα, και στο κέντρο των 40 Εκκλησιών

www.aza.gr

DO YOUR OWN FESTIVAL

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα
αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσιουδιά (ρακί)
με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με
προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά,
λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι
και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας,
μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος
να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με
τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα
ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.
και στο τηλέφωνο 0310 228 300

LANCIA

AMBASSADOR OF THE ITALIAN "ARTE DI VIVERE"

www.lanciathesis.gr

Οι καλύτεροι καιροί / Meili shiguang

υ Chang Tso-chi (Ταϊβάν, 2002)

Ο Wei και ο Jie ζουν στα προάστια της Ταϊπέι, πρωτεύουσας της Ταϊβάν. Είναι και οι δύο 19 χρονών, γείτονες και ξαδέλφια. Οι διαφορές στον χαρακτήρα και την προσωπικότητα δεν αποτελούν εμπόδια για τα ισχυρά αισθήματα που τους ενώνουν. Ζουν μακριά από τους γονείς, τους παππούδες και τα αδέρφια τους που αντιλαμβάνονται προβλήματα υγείας. Ο σημαντικός γεγονός αλλάζει τη ζωή τους: ο Wei μέλος της συμμορίας του Αδελφού Gu προάγεται, και από τη θέση του παρκάρου νυχτερινού κέντρου γίνεται ηγέτης των χρεών της συμμορίας. Επιδυμώντας να διατηρήσει την αλυσίδα της σχέσης του με τον

Μέσα από την σχέση δύο φίλων, ο σκηνοθέτης προσεγγίζει το χαοτικό και άτακτο κόσμο των νεανικών συναισθημάτων

ο του Jie, ο Wei πείθει το αφεντικό του να προσλάβει τον φίλο του ως βοηθό του. Όμως ένα δώρο που θα δεχτούν από τον αρχηγό της συμμορίας θα δώσει μια επικίνδυνη τροπή στα γεγονότα: Το δώρο θα μεταμορφώσει τον Jie αυξάνοντας την επιθετικότητα του και προκαλώντας προβλήματα που δεν μπορούν να αγνοηθούν. Η είσπραξη ενός χρέους από τον αρχηγό μιας αντίπαλης συμμορίας θα καθίσει σε ένοπλη συμπλοκή και οι δύο φίλοι θα βρεθούν παγιδευμένοι στη δίνη των γεγονότων. Διωρόμενοι θα αντιληφθούν ότι η μοίρα έχει πολλά παιχνίδια ακόμα να παίξει...

Οι οικογένεια και οι σχέσεις στο εσωτερικό της, τα νεανικά όνειρα που ζητούν εκπλήρωση, τα συναισθήματα μπροστά στην ασθένεια και τον θάνατο, συνδέουν τον μικρόκοσμο των δύο φίλων. Μια ισχυρή αίσθηση ρομαντισμού διαπερνά τις αρχικές εντυπώσεις ρεαλισμού της ταινίας: στις εικόνες της συναντήσουμε την ανεμελιά, τις αυταπάτες και την εμμονή στο όνειρο. Η ταινία είναι διάσημη από μικρές στιγμές μαγικού ρεαλισμού, στιγμές όπου οι ήρωες δραπετεύουν από την ασφυκτική πραγματικότητα. Ο κόσμος των μικροκακοποιών είναι οικείος για τον σκηνοθέτη αφού εργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτη στις ταινίες του Hou Hsiao-Hsien (*Goodbye South, Goodbye*). Η ταινία συμμετείχε στο 59ο διαγωνιστικό του φεστιβάλ Βενετίας 2002.

Δ.Μ.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τσινές, 23:00

ue

υ Hiroshi Ando (Ιαπωνία, 2001)

Η ταινία είναι μια μοναχική μαθήτριά: έχει χάσει την προηγούμενη ζωή λόγω αποβολής και στη νέα τάξη που βρίσκεται δεν έχει φίλους. Συνεισβάλλει, στο πρωινό σχολείο που τις πηγαίνει στο σχολείο, η Kayoko που την προηγείται. Μεγαλύτερη σε ηλικία η Kayoko προκαλεί τον ανυπόκριτο μαζισμό της Kayoko για τον τρόπο ζωής της: καπνίζει, ακούει ξένη μουσική (τους Aztec Camera) και βλινθιδιό της είναι γεμάτη από τέχνη. Γρήγορα τα δύο κορίτσια γίνονται φίλες και θα απομακρυνθούν από τον περίγυρο τους. Τα συναισθήματα φιλίας θα μεταμορφωθούν σε αισθήματα ενός εφηβικού έρωτα και η σχέση τους θα μεταβληθεί σε ερωτική. Όμως την ειλικρινή ατμόσφαιρα και τα ευγενή αισθήματα θα διαταράξει ένα σκοτεινό μυστικό από τα παρελθόν της Endo. Οι δύο κοπέλες θα χωριστούν και καθώς έχουν ξεκινήσει οι καλοκαιρινές διακοπές δεν θα συναντηθούν καθόλου. Όταν όμως ανοίξει ξανά το σχολείο, τον Σεπτέμβριο, μια συνάντηση των δυο τους είναι αναπόφευκτη. Εκεί θα παραίτητες εξηγήσεις θα δοθούν...

Το εύθραυστο σύμπαν μίας ανορθόδοξης εφηβικής αγάπης εκτίθεται στις εικόνες της ταινίας

Η ταινία είναι μια μοναχική μαθήτριά: έχει χάσει την προηγούμενη ζωή λόγω αποβολής και στη νέα τάξη που βρίσκεται δεν έχει φίλους. Συνεισβάλλει, στο πρωινό σχολείο που τις πηγαίνει στο σχολείο, η Kayoko που την προηγείται. Μεγαλύτερη σε ηλικία η Kayoko προκαλεί τον ανυπόκριτο μαζισμό της Kayoko για τον τρόπο ζωής της: καπνίζει, ακούει ξένη μουσική (τους Aztec Camera) και βλινθιδιό της είναι γεμάτη από τέχνη. Γρήγορα τα δύο κορίτσια γίνονται φίλες και θα απομακρυνθούν από τον περίγυρο τους. Τα συναισθήματα φιλίας θα μεταμορφωθούν σε αισθήματα ενός εφηβικού έρωτα και η σχέση τους θα μεταβληθεί σε ερωτική. Όμως την ειλικρινή ατμόσφαιρα και τα ευγενή αισθήματα θα διαταράξει ένα σκοτεινό μυστικό από τα παρελθόν της Endo. Οι δύο κοπέλες θα χωριστούν και καθώς έχουν ξεκινήσει οι καλοκαιρινές διακοπές δεν θα συναντηθούν καθόλου. Όταν όμως ανοίξει ξανά το σχολείο, τον Σεπτέμβριο, μια συνάντηση των δυο τους είναι αναπόφευκτη. Εκεί θα παραίτητες εξηγήσεις θα δοθούν...

Η ταινία είναι μια μοναχική μαθήτριά: έχει χάσει την προηγούμενη ζωή λόγω αποβολής και στη νέα τάξη που βρίσκεται δεν έχει φίλους. Συνεισβάλλει, στο πρωινό σχολείο που τις πηγαίνει στο σχολείο, η Kayoko που την προηγείται. Μεγαλύτερη σε ηλικία η Kayoko προκαλεί τον ανυπόκριτο μαζισμό της Kayoko για τον τρόπο ζωής της: καπνίζει, ακούει ξένη μουσική (τους Aztec Camera) και βλινθιδιό της είναι γεμάτη από τέχνη. Γρήγορα τα δύο κορίτσια γίνονται φίλες και θα απομακρυνθούν από τον περίγυρο τους. Τα συναισθήματα φιλίας θα μεταμορφωθούν σε αισθήματα ενός εφηβικού έρωτα και η σχέση τους θα μεταβληθεί σε ερωτική. Όμως την ειλικρινή ατμόσφαιρα και τα ευγενή αισθήματα θα διαταράξει ένα σκοτεινό μυστικό από τα παρελθόν της Endo. Οι δύο κοπέλες θα χωριστούν και καθώς έχουν ξεκινήσει οι καλοκαιρινές διακοπές δεν θα συναντηθούν καθόλου. Όταν όμως ανοίξει ξανά το σχολείο, τον Σεπτέμβριο, μια συνάντηση των δυο τους είναι αναπόφευκτη. Εκεί θα παραίτητες εξηγήσεις θα δοθούν...

Δ.Μ.

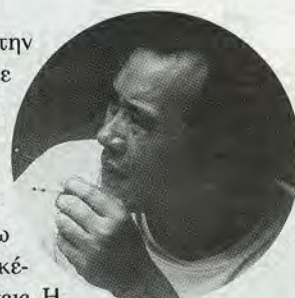
Κυριακή 17 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τσινές, 17:00

Chang Tso-Chi

Η φαντασία και η πραγματικότητα

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Κατά ένα μέρος η ταινία ήταν μια αντίδραση απέναντι στην προηγούμενη μου *Darkness and Light* που ασχολιόταν με τον θάνατο και την σωματική αναπηρία, το να 'σαι τυφλός. Ήθελα να επιχειρήσω να ασχοληθώ με το θέμα της αρρώστιας και του θανάτου μ' ένα διαφορετικό τρόπο - θα μπορούσα να πω, να τα ξεδιπλώσω με μια διαφορετική σειρά. Επίσης ήταν μια αντίδραση απέναντι σ' ένα γεγονός: να βλέπω ένα παλιό μου φίλο να μάχεται τον καρκίνο. Μ' έβαλε σε σκέψεις για το τι κόπος χρειάζεται να καταβάλλει για να επιζήσει. Η αρχική ιδέα ήταν ο Wei (σ.τ.μ. ο ένας από τους δύο ήρωες) να καταβάλλεται από την λευχαιμία, όπως η δίδυμη αδελφή του, όμως βρήκα ότι είχε πιο πολύ ενδιαφέρον να έχει τα συμπτώματα, χωρίς στην πραγματικότητα να έχει την ασθένεια.

ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

[...] Πάντα ήθελα να δουλέψω με μη-επαγγελματίες ηθοποιούς, και έτσι οι περισσότεροι στην ταινία ποτέ πριν δεν έχουν παίξει.

[...] Δεν το αντιλήφθηκα παρά αφού είχα μοντάρει την ταινία: αυτά τα δύο παιδιά είναι δύο πλευρές του εαυτού μου. Μαζί, σχηματίζουν μια αυτοπροσωπογραφία.

Βρίσκω τους περισσότερους ηθοποιούς που θα χρησιμοποιήσω πριν γράψω το σενάριο και έτσι τους έχω στο μυαλό μου ενώ γράφω. Οι περισσότεροι είναι άνθρωποι που συνάντησα στην καθημερινότητα.

ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Μόνο το ήμισυ από αυτό που έχει γραφτεί στο σενάριο υλοποιείται στην ολοκληρωμένη ταινία. Πάντα γράφω για πράγματα που τελικά αποδεικνύεται αδύνατο να κινηματογραφηθούν, για τον ένα ή τον άλλο λόγο. Από την άλλη πλευρά αυτό που συμβαίνει στα γυρίσματα ορισμένες φορές ξεπερνά οτιδήποτε έχω οραματιστεί στο σενάριο. Για παράδειγμα, η υποθάλασσα σκηνή με το Kung-Fu, στο τέλος της ταινίας, δεν είχε προσχεδιαστεί. Πρέπει όμως να πω ότι η ταινία που κάναμε βρίσκεται αρκετά κοντά σ' αυτό που σχεδιάστηκε. Δεν νομίζω ότι υπήρξαν μεγάλες εκπλήξεις.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Δουλεύουμε μαζί για πάνω από 10 χρόνια και δεν χρειάζεται να τον καθοδηγήσω πολύ. Η ομάδα που ασχολείται με την κάμερα ξέρει κυρίως τι χρειάζομαι και τι μ' αρέσει. Έτσι υπάρχει ένας συνδυασμός ελευθερίας και συμβατικότητας που βασίζεται στην προηγούμενη εμπειρία. Αν δεν μ' αρέσει κάτι απ' αυτά που κάνουν, τους δίνω επακριβείς οδηγίες για να τους βοηθήσω να τα καταφέρουν. Συνήθως η κινηματογράφιση κυλά ήρεμα και μπορώ να τους εμπιστευτώ ότι κάνουν το σωστό. Αν κάτι πάει στραβά, μπορούμε να το συζητήσουμε πίνοντας ένα ποτό και την επόμενη φορά να το κάνουμε σωστά.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Δούλεψα λίγο με τον Hugo P. Και μπορώ πάντα να βασίζομαι σ' αυτόν, ότι θα μου προτείνει κάτι ενδιαφέρον. Είναι πολύ έμπειρος στην ηλεκτρονική μουσική και του είπα ότι δεν θα ήθελα τίποτε ηλεκτρονικό σ' αυτή την ταινία. Ήθελα κάτι που να ακούγεται χειροποίητο, μουσική που έχει γίνει με το σώμα -για παράδειγμα χτυπώντας τις χορδές της κιθάρας. Σ' αυτή την περίπτωση κάναμε κάτι που πριν είχα δοκιμάσει στην τελευταία μου τηλεοπτική δουλειά. Ζήτησα από τον Hugo P. να γράψει την μουσική πριν αρχίσουμε να γυρίζουμε την ταινία και την παίζαμε κάθε μέρα πριν το γύρισμα: αυτό είχε ως αποτέλεσμα, ενώ κάναμε την ταινία, η μουσική να διαποτίζει το ασυνείδητο μας.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Δεν ξέρω πώς να διακρίνω την φαντασία από την πραγματικότητα. Δεν μπορώ να τις προσδιορίσω διαφορετικά. Στις δύο τελευταίες μου ταινίες δεν προσπάθησα να διερευνήσω που τελειώνει η μια και που αρχίζει η άλλη. Έτσι και αλλιώς η ταινία είναι μη-πραγματική. Θεωρώ ότι η δουλειά ενός σκηνοθέτη είναι να μετατρέψει τη φαντασία σε πραγματικότητα, να αποδίδει το μη πραγματικό ως αληθινό. Χωρίς αμφιβολία στην επόμενη μου ταινία θα ακολουθήσω μια διαφορετική κατεύθυνση (ως προς τις δύο τελευταίες) - όμως ακόμα δεν ξέρω εγώ ο ίδιος ποια θα είναι αυτή η κατεύθυνση.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Nan Achnas, σκηνοθέτης

Είναι πολύ ωραίο. Μ' αρέσει όλη αυτή η ενέργεια και φυσικά οι ταινίες. Λυπάμαι που θα μείνω μόνο λίγες μέρες γιατί θα ήθελα να δω πολλές. Υπάρχουν ταινίες που δεν μπορεί να δει κανείς σε άλλα φεστιβάλ, όπως για παράδειγμα του *Hermosillo*, του *Rafelson*. Έχετε πολύ ενδιαφέρουσες ρετροσπεκτίβες.

Hiroshi Ando, σκηνοθέτης

Είμαι πολύ ευτυχής που είμαι εδώ γιατί είμαι οπαδός του Αγγελόπουλου, έχω δει τις ταινίες

του και είμαι ακριβώς στην πόλη που κάνει πολλές φορές γυρίσματα και αμέσως αισθάνθηκα την ατμόσφαιρα. Μου αρέσει πάρα πολύ που είμαι εδώ.

Pham Nhue Giang, σκηνοθέτης

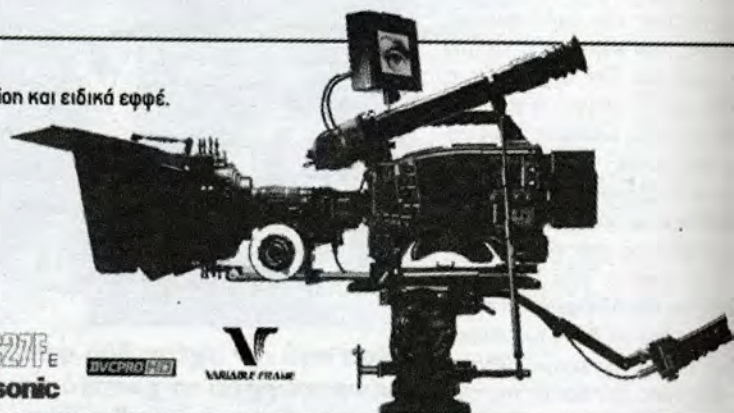
Από την πλευρά του κοινού υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον για το Φεστιβάλ και αυτή πιστεύω πως είναι η επιτυχία του.

HIGH DEFINITION

Ελληνικός Κινηματογράφος
Η επόμενη μέρα...

Εμείς είμαστε έτοιμοι. Εσείς;

Με μεταβλητό frame rate (4 - 60 καρέ/sec σε βήματα του ενός καρέ) για slow motion και ειδικά εφέ.
Βέλτιστο film transfer λόγω τετραπλάσιας ωφέλιμης ανάλυσης και εγγραφής
frame (progressive scan) αντί για field (interlaced).
Ανώτερο contrast και δυναμική περιοχή χρώματος, έως και 10 φορές, από την
τεχνολογία βίντεο που χρησιμοποιείται σήμερα.
Λευκά και μαύρα, σκιές και highlights, όπως μόνο στο film τα έχετε συναντήσει...

editpro HD/m

AJ-HDC27E
Panasonic

DVCPRD HD

V
VARIABLE FRAME

Υψηλή ποιότητα εγγραφής, ασυμπίεστου σήματος High Definition απ' ευθείας
από την κάμερα, χρησιμοποιώντας την τεχνολογία Direct2Disk™, με βάθος
χρώματος 10 bit.
Μοντάζ σε High Definition για film transfer χωρίς απώλειες γενιάς.
Αναπαραγωγή slow motion και ειδικών εφέ στο γύρισμα.

Η τεχνολογία Direct2Disk™ ανεπτυγμένη στην Ελλάδα από την Eagle Research A.E.,
αποτελεί παγκόσμια πρωτοπορία στο χώρο του Digital Cinematography.

Eagle Research A.E.
Βουλιαγμένης 272B - 173 43 Αγ. Δημήτριος - Αθήνα
τηλ: +30 210 97 69 280 fax: +30 210 97 69 289 <http://www.eagle.gr>

D2D
DIRECT2DISK

EWS
EDIT WHILE SHOOTING

ΤΟ editpro HD/m ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ-ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: EAGLE RESEARCH A.E.

Panasonic is registered trademark. D2D, EWS, Direct2Disk, are trademarks pending.

Eagle
Research

Caffè
Vescovi
DAL 1927

Vescovi,
il caffè è
un'arte
Coffee is an art

Κάπου τον έχεις ακούσει.....

Τον έχεις δοκιμάσει σε κάποιο

καφέ - μπάρ.....

Τώρα ήρθε η ώρα να μάθεις

τον espresso Vescovi.....

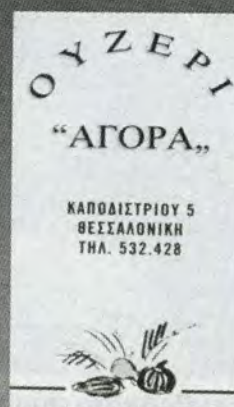
Μάθε για τον espresso

Αποκλειστική διανομή για την Ελλάδα.

Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

ΕΔΡΑ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 4 - ΔΡΑΓΟΥΝΗ 4 - ΡΟΚΚΟΤΗ 3 - Τ.Κ. 546 24 - ΤΗΛ - FAX: (2310) 240.642
ΑΘΗΝΑ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 43, ΜΑΡΟΥΣΙ Τ.Κ. 151 24 ΤΗΛ - FAX: (210) 61.44.331
e-mail: accento@otenet.gr

ΓΙΑ ΚΑΛΟ
ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟ ΦΑΓΗΤΟ

ΚΑΙ ΜΕΤΑ...

Βεντέτα

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 3 ΤΗΛ. 0310 234 973

ΓΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ
ΛΑΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ ΜΕ ΑΠΟΨΗ

THE MEETING POINT

THEME
CREATOR SA

Κούσκουρα 2 & Μητροπόλεως • 546 22 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 0310 253 268 • e-mail: social@hol.gr
 Παύλου Μελά 28, Πλατεία Δημαρχείου Εύοσμος • 562 24 Εύοσμος • Τηλ.: 0310 774518

SOCIAL
 ◆ C A F E ◆

Today is your last chance to take in those Bellocchio, Hermosillo, Grimaldi, Voulgaris and Stevenin films you've been eyeing. It is the final opportunity this year to see where New Horizons dares take you and where Balkan or Asian creators try to tread. Tonight, the jury will say they had a hard time picking awards, distribute the prizes and explain their choices. But between you and me, it's all about taste. Vanilla vs. chocolate, tom-A-toe vs. tom-ah-toe.

Women & Iran's Cinema

Six of Iranian film's established or up-and-coming acting talents gathered at the Thessaloniki Festival yesterday to discuss their country's female cinematographic landscape. They pointed out the common ground and differences for women in their country. Actress Manijeh Hekmet noted that there are some seven female feature filmmakers in her country. The focus on "gender" is a little deceptive, she feels. Censorship is the main difference between Iranian film and that of other countries. Renowned actress Fatomeh Mothamed Aria has noted a growing number of women taking part in film production. She said that an emphasis on women's veils is misleading, likening them to men's ties. It may be the law to wear a veil, she added, but no one should assume that what goes on inside one's veiled head is very different from a bare one. Divorce and unwanted pregnancies exist in every country – not just in Iran – underlined actress Taraneh Alidousti. Mani Akbari (of Abbas Kiarostami's minimalistically extraordinary "Ten") highlighted the great diversity of Iranian films. Jury member and actress Niki Karimi also underlined the complicated nature of the main topic. Iranian women are active in family and society. But though she's been in 20 films, Karimi still doesn't think that these films portray all of Iranian life. Cinema is not reality. You'd have to go to Iran to really start to understand it, the women agreed.

Awards Ceremony Tonight

Nobody said it would be easy. Directors Bob Rafelson and Marco Bellocchio, as well as the five other members of the jury, have a tough job. They've been watching 16 films over the course of the week. Now they must pick which ones are most deserving of the Golden and Silver and several other prizes. Will it be the sweltering, sad Thai love story "Blissfully Yours" that will win, or the unhappy Korean homecoming "Let's Not Cry"? Have the jury been impressed by Germany's "Bungalow", Argentina's "El Bonaerense" or Japanese "Woman of Water"? Perhaps they have cast favourable eyes on the two films by Greek women or been wowed by Carlos Reygadas' mountainous "Japon"? US, Balkan, Palestinian, French, Iranian and German tales have also vied for their attention. These answers will be revealed at the awards ceremony at the Olympion at 8.30pm. You are advised to be there over an hour early to find a seat. The hard-working, five-member FIPRESCI jury will also be announcing their choices. Those lucky enough to not be filing reports on the results will stick around for Todd Haynes "Far From Heaven", a film about breaking the rules in a 1950's perfect suburban household. Following it all will be a closing party at bar/restaurant Photography (42 Pavlou Mela St, tel 2310-282450). Keep an ear out for actor Alexis Georgoulis' announcement about the Audience Awards.

Film Critics Unite

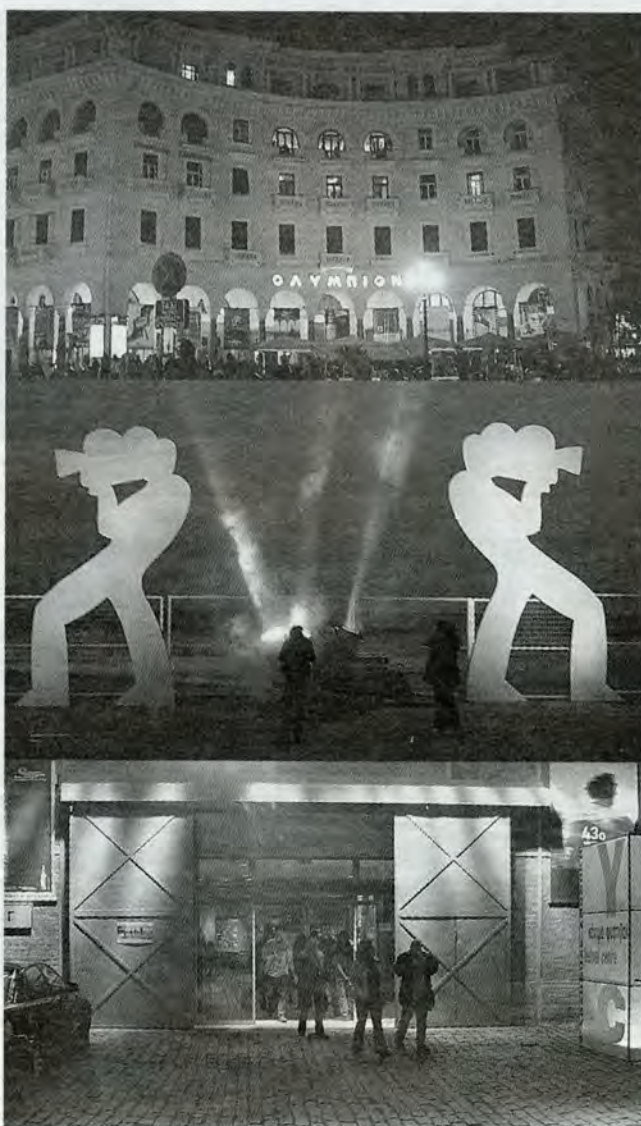
The awards-giving begins earlier. As tradition dictates, at 12.30 in the afternoon, the Hellenic Association of Film Critics will present Greek-language book "Art in Thessaloniki-Essays on Cinema", and announce their festival favorites (Greek and international). The book is full of unsigned essays, including many now attributed to none other than Pavlos Zannas

Star-Studded "Lilly's Story"

Last night's screening of the new Robert Manthoulis film "Lilly's Story" was extra special. A group of hot new European actors-

Lasting Impressions of Thessaloniki

aka the Shooting Stars - took the stage before the film. The work took audiences back to the period of Greece's dictatorship, showing what went on amongst Greek exiles in Paris after the colonels seized power in 1967. Manthoulis wanted the film to reveal the optimism of the exiles. He employs irony to get at harsh reality. His previous work includes the likes of "Face to Face". "Lilly's Story" is playing today at 4.30pm.

Words from the Creators

We had a chance to talk to Daniel Bruhl, who stars in the impressive "The White Sound" (only on video today). It was tough to research the film about a 21-year-old who develops schizophrenia, the self-taught actor explained. Shooting the intense project required two weeks of complete isolation from friends and the outside world. Meanwhile, the director of "Japon" explained that he simply wanted to take viewers to the mountainous area in Mexico where he had gone hunting since a child. In that unforgiving terrain, he was able to focus his cast and crew on the project. He even borrowed a state helicopter for a few hours. After the success of "Occident" in Romanian cinemas, director Christian Mungiu is already thinking about how to outdo himself with his next film. Lead actor Alexandru Papadopol feels at home in Thessaloniki, with his second visit. He liked his character's innocence the best in the film that is a blend of comedy and drama.

E-m@gic is Growing

Newsflash: e-m@gic won't just be a side-event at the festival for long. Next year it might just turn into an international convention and competitive festival for internet media creations. Five days of informative events concerning web-based arts drew to a close last night with two midnight screenings. Among those to be "blamed" for the event's success are Dimitris Skoufis of Art Topos, art historian Anna Hatzigiannaki, director Nikos Giannopoulos and the European Meeting for New Art and Technologies.

May We Suggest...

On today's menu are several films recommended for different reasons. For one, there is "Lilja-4-Ever" (7.30pm), a film that has generated good word-of-mouth reviews. Hiroshi Ando is in town for his "Blue" (5pm), giving a whole other side to Japanese girls in school uniforms. Jean-Francois Stevenin's latest work "Mischka" is on tonight (8pm), if you can't get into the awards ceremony. There are also several Pantelis Voulgaris films giving a strong sense of contemporary Greek history and culture: "Happy Day" (noon), "Stone Years" (7.30pm) and "Acropole" (10.30pm). Those with a taste for UK film can check out "This Is Not a Love Song" (10.30pm) and Manoel de Oliveira fans can experience his new "The Principle of Uncertainty" at 11pm. Hats off for whoever has the strength left to watch Fassbinder's "Berlin Alexanderplatz" at 1.30am.

The Greek "Oscars"

Don't forget, tomorrow evening, Greek films will be in the spotlight with the annual National Film Awards at the Thessaloniki Concert Hall. Everyone who's anyone will be there for a loooooong presentation. Generally, for some reason, the awards tend to be clustered on a few films by well-known directors. Last year Lakis Papastathis was a big winner with his historical "The Only Journey of His Life". Let's see what rises to the top in a year with more newcomers and women and less sex comedies.

Let There Be Light

Finally, one Thessaloniki student has made a valid suggestion. Why doesn't the harbour's light installation become a permanent one? He likes it but doesn't understand why it has to be torn down after all that work and expense.

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 122 ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2002

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΘΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΕ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΗΤΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΟΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

